

இந்திய ஆரம்பம்

Integral

புரட்சியின் ஆரம்பம்

மெய்யல்

கொம்பேடு,
கடவுளோடு கதைக்கலாம் வாரும்
புரட்சிக்கு அடுக்குப் பண்ணும் ஓயாத வேலை உண்கு!
அதனால் கடவுள் உனக்கு
ஊழையாகி இருக்கிறார்
சந்தை இரைச்சவில் சங்கீதம் கேட்பதில்லை
ஆனால் இனிமேல் கடவுளோடு கொஞ்சம்
கதைக்கலாம், வாரும்
சாப்பாடு முடிந்து சிறிது சாய்மணியில்
சரியப்போகிறோ? நல்லது
அப்போ இப்படிக் கொஞ்சம் கணக்கெடுத்துப் பாரும்:
இன்றைக்கு நான் எவ்வளவு தூரம்
வீணை பெருமையில்லாமல்.
அதித்தவை அனுவசியமாகத் தொற்றுமல்,
கட்சியின் பெயரில் என் சொந்த வயிற்றெளிச்சலை
பிறரில் வஞ்சம் தீர்க்காமல்,
பொய்யின்றி, களவின்றி, போலி நடிப்பின்றி,
பதவி, அந்தஸ்துக்கனால், உலைக்கப்படாமல்
உண்மைப் பொதுமைக்கு விட்டுக் கொடுப்பவனும்
நடந்திருக்கிறேன் என்று
உனது மனச்சாட்சியைக் கேளும்
மனச்சாட்சியின் நிமிர்வதான் கடவுளின்
ஆரம்பச் செருமல்
உனது கேள்வியால் உனது மனம் சுருங்குகிறதா?
சுருங்கினால் அது கடவுளைச் சந்திக்க விரும்பாத
உனது தனிநலக் குணத்தின் சுருக்கம்
தொடர்ந்து நாளும் இப்படிக் கேளும்
மனதின் சுருக்கம் குறையக் குறைய
கடவுளின் குரல் செருங்கிக் கொண்டே இருக்கும்
ஒரு நாள் உனது மனம் ஏந்தச் சுருக்கமுமற்று
விரியும்போது, கடவுள் உண்ணேடு
நெரடியாய் உரையாடுவார்!
ஏன், கடைசியில் உன் குரலே கடவுள் குரலாய் இருக்கும்;
உன் வாயிலிருந்து உதிரும் ஒவ்வொரு சொல்லிலும்
கடவுள் இறங்கி துப்பாக்கி ஏந்தி நடந்து கொண்டிருப்பார்!
அப்போ நீ எங்கு சென்றாலும், எங்கு வாழ்ந்தாலும்
எல்லாவித தர்மப் புரட்சியினதும்
வாழும் கெளில்லாப் பாசனறயாய் இருப்பாய்!

-மு. பொ

8

MAYA TRADING CO.

ANIMAL POULTRY FOODS & FORAGE

NO. 19 WOLFENDHAL ST. — COLOMBO-11.

SOMA TRADING CO.

ANIMAL, POULTRY FOODS & FORAGE

29, WOLFENDHAL ST.

COLOMBO-13.

‘அன்பு அறிவு உண்மை — அவையே எம்முள் இறைவன் — பிரபஞ்சமே எமது கோயில் — பொது வாழ்க்கையே எமது தொழுகை’

பூர்ணி

முற்போக்கு எழுத்தாளரும்

தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாடும்

தமிழ்-சிங்கள எழுத்தாளர்களின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாடு வெகு விரைவில் கூட்டப்பட விருக்கிறது. இன், மொழி பின்னுகளை அகற்றி, தேசிய ஜக்ஷியத்தை சிறுவுவதன் மூலமே நாட்டின் அதர்மச் சக்திகளை வேற்றுக்கூடியும், இதைச் செயற்படுத்த முனையும் முற்போக்கை முழுத்தாளர் பணி மகத்தானது. அரசியல் வாதிகளின் தனிவரிமையாக விருந்த இத்துறைகளில் எழுத்தாளர் இறங்கியிருப்பது எதிர்காலத்தில் அமையவிருக்கும் ‘படைப்பாளிகள் இயக்கத்தின்’ முன்னோடியாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இருப்பினும் இதைச் செயற்படுத்தத் தந்துள்ள திட்டங்களில் வழிமையான அரசியல்வாதிகளின் போக்கும் எழுத்தாளர்களின் கற்பனுவாதமுமே அதிகமாக தெரிகிறது.

12 அம்சத் திட்டம் போன்றவற்றைச் சட்டமாக்குவது மாத்திரம் ஐக்கியத்தை கொண்டுவத்துவிடாது. சாதி வெறிக்கெதிரான சட்டம் எப்போதோ நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டும் சாதிப்பாகுபாடுநீங்கிவிட்டதா? இல்லை

இவை நீங்க வேண்டுமானால் அவ்வப்பு பிரதேச மக்களது ஆத்மீக கலாசார குழலுக்கேற்ப, அக் கலாசார குழலின் முற்போக்குச் சிந்தனையின் வழியில் மக்களை ஆற்றுப் படுத்தும் திட்டமிட்ட நித்திய தொடர்புடைய தர்மவாதிகள் தோற்ற வேண்டும். அல்லாமல் புரட்சிகர சோஷலிச அமைப்பு வந்தால் கூட இவை புரை

யோடிய புண்ணுக இருக்கவே செய்யும்.

இன்று ஒருமைப்பாடு காண விலையும் ஓவ்வொரு எழுத்தாளரும் தாம் வாழும் பிரதேசங்களில் உள்ள உள்ளரசர்ட்டி மன்றங்கள், சன்ஸ்ரூப நிலையங்கள் ஆகியவற்றேருடு ஒன்றுபட்டு அவற்றை முற்போக்காக ஆற்றுப்படுத்தவும், புதுச் சூழலை நிகழ்விக்கவும் தரிசன மோ இருப்பதில்லை.

‘இவர் என்னவோ மக்களோடு கலத்துவேண்டுமாம், இயங்க வேண்டுமாம்’ என்று கேள்வ பண்ணிப் பழுத்தாளரும் இம் முற்போக்கு அமைப்புக்குள்தான் இருக்கின்றனர்! இவர்களுக்கு இயக்கங்களில் நம்பிக்கையோ, மக்கள் எழுச்சிகளை முற்போக்காக ஆற்றுப்படுத்தவும், புதுச் சூழலை நிகழ்விக்கவும் தரிசன மோ இருப்பதில்லை.

அதனால்தான் உலகத் தமிழாராய்களி மாதாட்டின் போது திரண்ட மக்கள் சுக்தியை இன மோழி வெறியர்களுக்கு பலிகொடுத்துவிட்டு நமது முற்போக்காளர் பத்திரிகைகளுக்கு அறிக்கை விட்டு கையைப் பிரைத்து கொண்டு நிற்கவேண்டிய அவை நிலை ஏற்பட்டது! அதில் கண்ட தோல்வையை இந்த ஒருமைப்பாட்டு மாநாடு மூலம் நீக்கிவிடலாம் என்றால் அதற்கான சீரான செயல் திட்டங்கள் இவர்களிடம் இருக்க வேண்டும்.

இதன் பயனாக தமக்குக் கிடைக்கும் அனுபவங்களை — எதிர்ப்புகள், மரண்பாடுகள் இவற்றிடையே தாமகண்ட சாதனைக்குரிய வழிகளை — ஒர் அறிக்கையாக, அதையேதூரு கலாசிறுஷ்டியாக (மெய்யுளாக), மூன்றுமாதங்களுக்கொரு முறை அப்பிரதேசத்தில் உள்ள தமது முற்போக்கு எழுத்தாளர் வட்டங்களில் சமரப்பித்து, பத்திரிகைகளில் அதை பிரசரித்து ஏனைய பிற எழுத்தாளர்களையும் இயக்க வாதிகளையும் இம்முயற்சியில் தூண்ட வேண்டும். இத்தகைய மக்களுக்குரிய திட்டங்கள் இல்லாதவரை எந்த வித மாநாடுகளையும் கோட்டுகளையும் இவை ‘காட்டிக் கொடுப்பவர்கள் செயல்கள்’ என்ற பிறபோக்குவாதிகளின் பிரச்சாரம் தோற்கடித்து விடும்.

இத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட நமது முற்போக்கு எழுத்தாளர் தயாரா? இக்கருச்சைத் து. த. பூரணி வெளியிட்டு விழாவில் கூறியபேரது

இப்போதே முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்தின் பழைய கைகள்கில் இம்மாநாட்டுக்கு ஏதிராக நிற்புதாக அறிக்கிறோம். பொதுவுடையை அமைப்பின் சர்வதேச ரீதியான ஆணை அரசியல் பின்னின் உள்ளுரை பிரதிபலிப்பு இது. மக்களைத் தொடர்வேண்டியவர்கள் ஆணவங்களைத்தொடர்கொண்டு நிற்கின்றனர்!

இருக்குதும் இந்த ஆணவத் தலைகளை மீறி மாநாடு வெற்றி பெற்று திரும் காரணம், உழைப்பையே முச்சாகக் கொண்டியங்கும் திரு. டெய்மினிக் ஜீவாவும் செயல் திறமையும் சிங்கள முற்போக்குச் சக்திகளோடு நன்கு பரிச்சியமுள்ள திரு. எ. எ. பி. மொலி திதினும்சிங்கள் மக்கள் முன்வை எழுத்தாளரும் இதில் முன்னின் முழு உழைப்பதே ஆகும்.

கலா டிரேடிங் சென்றர்

111 4ம் குறுக்குத் தெரு கொழும்பு-11.

சுகல உள்ளார் விலை பொருள் விற்பனையாளர்

NATHANS TRADERS

18, ST. JOHN'S ROAD,
COLOMBO-II

VIJAYA TRADING CO.

69, WOLFENDHAL ST.
COLOMBO-13.

வி. கே. பி. தொழிலகம்

புளியங்கூடல் — ஊர்காவற்றுறை

சுகல திருநாட்களுக்கும் சிறந்த துணீகளில் உடுப்பு தயாரித்து
மனிவான் விலையில் விற்பனை செய்யுமிடம்

கலாநிதி கலாசபதியின்

தமிழ் நாவல் இலக்கியம்

வெங்கட் சாமிநாதன்

முற்போக்கு இடக்கம் இன்று மீண்டும் ஆக்க ரீதியாகப் புனருத்தாரன்மே செய்யப்படும் இவ்வேளையில் அதன் Father Figure ஆக இருப்பவர் சிலருக்கே இன்னும் மார்க்களியம் என்றால் என்னவென்றே புரியாத பொருளாகவே இருக்கிறது. இந்நிலையில் அவர்களால் ஆற்றுப்படுத்தப்படும் இலைஞர்களின் கையில் கீவர்களது சிலதவுகள் இன்னும் சிலதவுடைய மார்க்களிய விமர்சனமே ஓர் அந்தகார ஸ்கூல்களுள் தள்ளப்படுகிறது. இது குருடன் குருதனுக்கு வழிகாட்டும் நிலையாலேயே ஏற்படுகிறது. இதனால் உண்மையான மார்க்களிய விமர்சனம் எழுதுதற்கோ. அதைத் தீர்க்கமாகப் புரிந்து கொண்டவர்கள் அதன் போதாத்தன்மைகளைத் தங்க ரீதியாகச் சுட்டிக் கூட்டும்போது உணர்ந்து கொள்வதற்கோ வாய்ப்பில்லாமல் போவதோடு அது பற்றிய அறிவுடையவர்களே அறிவிலிகளாக பட்டஞ் சூட்டப்பட்டு ஒதுக்கப்படும் நிலையும் உண்டாகிறது.

இவரின் ஏனைய நூல்களும் இதே மாக்ஸீய வழக்கைக் கொண்டன.

தீர்மை
இதே காரணத்தால் 64ல் ஏழாண்டு இலக்கியவளர்ச்சி பற்றி மு.த.எழுதிய போது சமூத்து முற்போக்கு இலக்கயத்தைச் 'சாம்பாறு இலக்கியம்' எனக்குறிப்பிட்டார். இக்கட்டுரை 'மார்க்ஸின் கல்வரையிலிருந்து ஒருக்கால்' என்ற தலைப்பில் 'உடை' என்ற (தமிழ் நாடு) சஞ்சிகையில் 1970-ஆண்டில் தொடர்ச்சியாக ஐந்து இதழ்களில் வெளிவந்தது, நன்றியுடன் மறுபிரசரம் செய்கிறோம். (அ-ர)

கலாநிதி க. கைலாசபதி M. A.,
Ph. D.யின் ‘தமிழ் நாவல் இலக்கியம்’ என்ற புத்தகம் எந்த விதத்திலும் தமிழினுட்டு நோவல் ஆவதுடனும் இலக்கியத்துடனும் சம்பந்தமில்லாத ஒரு பக்கதம், பக்கங்கள்

நது கூட ஒரு வாத சென்கரியத்
திற்காக செய்து கொள்ளப்பட்ட
விட்டுக்கொடல் தானே தவிர, உண்
மையில் இது ஒரு கல்லறையிலிருந்து
ஏழும் குரல்.

மலேரியா சுரம் நிறைந்த பிரதேசத்தில் வாழும்போது, எவ்வளவோ அதிக முக்கியமான தேவைகள் முன் நின்றாலும், அவற்றையெல்லாம் பின் நெதுங்கி, முதன் முதலாக, நாம் வாங்குவது கொசுவலை. இன்னர் நீர்த் தேக்கங்களில் கொக்க்களைக் கொல்ல மருந்து வகைகள். சாப்பாட்டுத் தேவைகள் கூட அவ்வளவு முக்கியமல்ல. சூழ்நிலையைப் பொறுத்து நேரும் தலை கீழ் முக்கியத்துவங்கள் இல்லை. இன்றைய தமிழ் இலக்கியச் சூழ்நிலையில், இட்கல்லறைக் குரலையும் பொருட்டு படுத்த வேண்டுவதாகிறது. ஒரு அநாவசிய சிறப்பந்தம்.

இதைப்பற்றி ஏதும் கொல்லப்படுகு
முன் சில அடிப்படையான விஷயங்களை முன் வைக்க வேண்டும். க. கை
வாசபதி யின் அனுகல் முறை மார்க்
லிய சித்தாந்தப் பார்வையிலான
முயற்சியும் தோற்றமும் கொண்டது.
இதற்குமுன்கூட ஒரு சில விஷயங்களைப்
பொதுவாக, விவரங்களுக்குப் போகா
மல் கூறுவேண்டும்.

மார்க்ஸின் சித்தாந்தம் பிறந்த பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டு கல துறைகளிலும் பொருள் நோக்கு (materialism) நிறைந்த ஒரு காலம். விஞ்ஞானத்திலும், தத்துவ சிந்தனைகளிலும், பொருள் நோக்கு ஆதிக்கம் செலுத்தி வங்க்கு. பிரபஞ்சம் முழு வதையுமிம் ஒரு யங்கிரி கியான் அமைப்பாகப் பார்த்த. கென் விளை

வாக ஒரு குட்டிப் பிரபஞ்சத்தை பரிசோதனைச் சாலைகளில், working model ஆக அமைத்துக் காட்டிவிட முடியும் என்றும், மனித வாழ்க்கையும் பிரபஞ்ச இயக்கமும் ஒருவரையறுப்பில் அடங்கிய எனவே, அவற்றின் எதிர்காலமும் முன் அறியப்படக்கூடிய, ஒரு நிர்ணய இயக்கமே என்ற கருத்துக்கள் மேலோங்கியிருந்த காலம். இத்தகைய யாத்திர ஸ்தியான சூழ்நிலையில், மார்க்கல் உலகத்தின், ஒரு நாட்டில், சமுதாயத்தில், ஒரு கால கட்டத்தில், அதன் புறவாழ்வின் ஒரு அம்சத்தில். நிகழ்ந்த மனிதத் தன்மையற்ற அநீதிப் போக்குகளைக்கண்டு அவற்றின் இயல்பை, நேர்ந்த காரணங்களை ஆராய்ந்தார். அவருடைய ஆராய்வு சில முடிவுகளைத் தந்தது. அம்முடிபுகள், அவ்வளவு ஒன்றும் புரட்சிகரமானவை. வெறுமையிலிருந்து பிறந்து திடுக்கிட வைப்பன் அல்ல. உங்கள் மையில் மார்க்கல் வரைய சிந்தனை வளர்ச்சி சமுதாய வளர்ச்சி, அன்றைய மனித நிலை, மார்க்கலை எதிர்பார்க்க வைத்தன என்று சொல்ல வேண்டும். மார்க்கலைக்கும் முன்பு, பொருள் முதல் நோக்குகள் இருந்தன. தத்துவார்த்த ரீதியில் கூட பொருளாதாரத் துறையில் கூட, மார்க்கலைக்குமுன் ராபர்ட் ஓவன், ரிகார்டோ முதலா ஞேர் மார்க்கலை தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்திருந்தனர். ஹெகல், மார்க்கநல்கு முன்னேடு. ஆனால் மார்க்கலை சிந்தனையில் இந்தகைய பரந்த, எல்லாத்துறைகளையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பூரண சித்தாந்த அமைப்பு பிறக்கக் காரணம், அவரது முன்னேடுகளின் சிந்தனைப் பலவீனம் காரணமல்ல. அது ஒரு சரித்திர நிர்ப்பந்த நிகழ்ச்சி. மார்க்கலை சித்தாந்த தோற்றத்திற்கு விஞ்ஞான வளர்ச்சியும், சமூக மாறுதல்களும் வழிவகுத்தன. அக்கால இயல்பிலேயே யாத்திர பிரபஞ்ச பார்வையில் மார்க்கல் ஒரு நாட்டில் அதனுள்ளும் குறுகினாலும் குறுகி அதன் ஒரு கால கட்ட நிகழ்வில், அதனுள்ளும் குறுகி அதன் ஒரு கால கட்ட நிகழ்வில், அதனுள்ளும் குறுகி அதன் ஒரு அம்முடிவாக விடுவது.

சத்தில் தாண்கண்ட சத்துவப் பின்னணியை, பிரபஞ்ச அகண்டத்திற்கு விரித்து எல்லாச் சமுதாயங்களையும், எல்லா காலங்களையும், எல்லாத் துறைகளையும், தன் விதி முறைகளில் உள்ளடக்கியதான் ஒரு சித்தாந்த அமைப்பாகக் (System) கண்டார். மார்க்கலை சித்தாந்தத்தின் பின் தூண்டுதலாக இருந்த அவருடைய மனிதாபிமானத்தையேர், அவருடைய மஹோன்னத்மேதையையோ இது குறை கூறுவதாகாது. இவைசரித்திர நிர்ப்பந்தங்கள் இத்தகைய சித்தாந்த அமைப்புகள் (System Building) மல நூற்றுண்டு களாக, 19-ம் நூற்றுண்டு வரை தத்துவ தரிசிகளின் சிந்தனைகள் கட்டுப்பட்ட ஒரு பழக்கம். ஆமாம் அதைப் பழக்கம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஆனால் 20-ம் நூற்றுண்டில் இப்பழக்கம் கைவிடப்பட்டுள்ளது. காரணம் விஞ்ஞானத்துறைகளிலும், சிந்தனைத்துறைகளிலும் ஏற்பட்டுள்ள வார்ச்சியும், பிரபஞ்சம் தன்னுள் கொண்ட கீக்கல்களின் ஞானமும். இவை ஒரு புறம் இருக்கட்டும்.

மார்க்கலை முடிவுகள் மனித சிந்தனை வளத்திற்கு, அளித்த பங்கு உள்ள மையிலேயே அதிகம். அவரது காலம் வரை, இல்லாத அல்லது குறைபட்ட ஒரு பார்வை, மனித சிந்தனை இது வரை தன்னை அவ்வளவாக ஈடுபடுத்திக்கொள்ளாத ஒரு பார்வையை அளித்தது. அப்பார்வை, எத்தனையோ பார்வைகளுடன் உடன் கொள்ள வேண்டிய ஒரு அவசியமான பார்வை என்பதைல்லாது, அதுவேதான பார்வை. ஒரே பார்வை. மற்றவை, இதன் சமன் தூக்கில் உட்கொள்ளப்பட வேண்டியவை, அல்லது வேண்டாது ஒதுக்கப்பட வேண்டியவை, என்ற நிலை, மார்க்கலை காலத்தில், அவர் வாழ்ந்த சூழ்நிலையில். அவர் காலம் வரை, கிடைத்த விஞ்ஞான, அறிவுத்துறை வளர்ச்சியில் நிர்ப்பந்த மாசிப் பெற்ற ஒன்று. மார்க்கல், இத்தகைய சிந்தனை அமைப்பு நிர்ணயத்திலிருக்கு, தன்னைக் காத்துக் கொள்கிறுக்க முடியாது, தவிர்க்க முடியாது,

எனவே, மார்க்கலை சித்தாந்தம் ஒருகாலகட்ட வளர்ச்சியின் சிறைக்குள் அகப்பட்ட ஒன்று. இது மார்க்கலைக்கு மாத்திரம் நிகழ்வும் துரதிர்ஷ்டம் அல்ல. மனித சமுதாய வளர்ச்சியில், அறிவு விஸ்தாரத்தில், விஞ்ஞானப் பெருக்கத்தில் எந்த சித்தாந்தத்திற்கும் ஏற்படும் நிகழ்வு இது. மார்க்கலை சித்தாந்தம் மனித சமுதாயத்தின் ஒரு துணுக்கில் ஒரு காலகட்டத்தில், ஒரு புறவாழ்வு அம்சத்தின் காரணமாக பெற்ற சில முடிவுகளை விஸ்தரித்துப் பெற்ற பிரபஞ்ச நிர்ணய அமைப்பு அதன் பிறப்பிடமான பொருளாதாரத்திலேயே அதன் முடிவுகள் செலவாணி அழிந்து விட நேர்ந்துவிட்டது வெகு சிக்கிரத்திலேயே ஒரு விஷயம் நன்கு புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும், அதன் செலாவணி அழிந்தது, குறையாகாது. அதுவே, அதன் நிறையும் ஆகும். அதிலேயே அதன் லட்சிய பூர்த்தியும் ஆகும் ஒரு நோக்கில். எந்கிழுக்கிகள், அந்தி முறைகள், மார்க்கலை சித்தாந்தம் நோக்குக்குக் காரணமாக விருந்தன வோ, அம்முறைகளும் நிகழ்வுகளும் அயியக் காரணம் மார்க்கலை சித்தாந்தப் பிறப்புதான். அவை அயியவே, மார்க்கலை சித்தாந்த ஜீவிய நியாயமும், உடன் மறைய, இதுவும் அழிந்து விட வது. பொருளாதாரத்துறையிலும் சமூகவியல் துறையிலும் இம்மாற்றம் நிகழ்ந்து, மார்க்கலை சித்தாந்தம் மறைந்தபின், அப்பார்வையில் விஸ்தரிக்கப்பட்ட, மனவியல், பொருள்கீழ், தத்துவம், இலக்கியம், கலைச்சித்தாந்தம் ஜீவ அனுபவம், சரித்திரம் ஆகிய இவற்றில் அச்சித்தாந்தப் பார்வைகளும் அழிந்து விட்டன.

ஆனால், அவற்றின் உயிர் இழப் பிறகுப்பின்னும், இச்சித்தாந்தங்களின் சவ உருவும் (Mummies) பாதுகாக்கப்பட்டு நடமாட வைக்கப்படுகின்றன காலம், கடந்த ஜீவிய சியாயமற்று. காரணம், இச்சித்தாந்த அமைப்பு (Philosophic system), ஒரு முடிவும் அமைப்பு. இதன் சிருஷ்டி

இயல்பிலேயே இச்சித்தாந்தத்தின் பிறப்பிற்குப்பின், ஏற்பட்டுள்ள எந்த வளர்ச்சியும், மாறுதல்களும், அறிவுத் துறைகளிலும் சிந்தனைப் பாதைகளிலும், விஞ்ஞானப் பிரிவுகளிலும் சர்வைவையுமே, அவற்றின் முன் இவ்வழைப்பு, உரசி, அவற்றின் எதிர்ப்பில் இதன் நியாயத்தை, உண்மையைச் சரிபார்க்க வொட்டாதவாறு, ஒரு முடுங்ட அமைப்பாக, சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, எத்தகைய எதிர்ச்சிந்தனையும், விஞ்ஞான தெரிவுகளும், இவ்வழைப்பின் கட்டிடத்தில் மார்க்ஸ் தன் கால சூழ்நிலையின் நிர்ப்பந்தத்தில், தான் நின்று பார்த்த கோணத்திலிருந்தே பார்வையிலிருந்தே, காலத்தால் வளர்ச்சியால் பிற்பட்ட எந்த வளர்ச்சியின் எதிர்நோக்கும் நின்று பார்க்கவேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தை தன் உடன் அடக்கியது. இந்நிலையை, மார்க்கிளைத் தவிர, வேறு எந்த மார்க்கிலை வாதி யாலும் எதிர்க்க மறுக்க முடியாத ஒன்றுகிலிட்டது. ஒரு உதாரணம் வானசாஸ்திரத்தில் ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பு. பல்லார் (Pulsar) எனப்படும் (Tauras Constellation) ரிஷபகூட்டத்தில் காணப்படும் நஷ்டத்திரகோளங்கள். இக்கோளங்களிலிருந்து கிளம்பும் ரேடியோ அலைகள் ஒரு சூடுத்திற்கு முன்னதாகத்தான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவற்றின் கண்டுபிடிப்பிற்குப் பிறகு, பெளதிக்கிணங்களினிடையே இப்போதைய பிரச்சினை நமது பழைய பெளதிக்கே, இப்புதிய கண்டுபிடிப்பையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டுமோ அல்லது முற்றிலும் புதி தாக பெளதிக் காஸ்திரத்தையே சிருஷ்டிக்க வேண்டியிருங்குமா என்பதே. உண்மையில் எந்த விஞ்ஞானமும் அறிவுத்துறையும் ஒரு முடுங்ட அமைப்பாக இருக்க முடியாது. ஆனால் மார்க்கிளைன் சித்தாந்த அமைப்பு அது பிறந்த நாளிலிருந்து இது வரை ஏற்பட்டுள்ள எத்தகைய துறை வளர்ச்சிகளையும் மாறுதல்களையும் எதிர்கொண்டதுமில்லை. அவற்றைக் கண்கொண்டு பார்த்ததுமில்லை. அவை ஏதும், இச்சித்தாந்தத்தைப் பொறுத்தவரை நிகழத்தை. ஒரே வரியில் 1848-க்குப் பிறகு உலகம் சிலையாகி நின்று விட

டது, ‘ார்க்ஸீயாதிகளின் நோக்கில். இவர்கள் இங்கிலாந்தில் உள்ள Flat Earth Society – க்காரர்கள். நம் ஜோதிட நிபுணர்கள் ராவணன்னின் புஷ்பக விமானத்தைத்தான்டு எதையும் நோக்கி மறுக்கும் மடிசஞ்சிகள் போன்றவர்கள். டார்வின் சித்தாந்தம் பிறந்த காலத்தில் பைபிளின் Genesis -ஐ விடாப்பிடியாக அரவணைத்துக்கொண்டு விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி முடிவுகளைக் கண்கொண்டும் பாராது குருடுத்தனமாக எதிர்த்த டார்வின் காலத்திய கத்தோலிக்கோர்களைப் போன்றவர்கள் இவர்கள்.

இசித்தாந்தத்தின் முடுங்ட இயல்பிற்கும் மேலாக ஒரு யதேச்சாதிகாரத்தின்நிழவில் அதன் கருவியாக வளர்ந்த தூரதிஷ்டமும் இக்காலங்கடந்த சவாழ்விற்குப் பெரும் காரணமாகும் மற்ற துறைகள் போல் கலையும் இலக்கியமும் அவற்றின் தன் இயக்கம் சுயவளர்ச்சி மறுக்கப்பட்டு சித்தாந்தத்தின் பிரசார அம்சமாகக் கருதப்பட்டதாலும் ஸோஷலிஸ யதார்த்தம் பிறந்தது ஸோஷலிஷ யார்த்தம் பார்க்கிளைன் படைப்பும் அல்ல. இலக்கிய நோக்கும் அல்ல. ஒரு யதேச்சாதிகாரம் தன்னைப்பலப் படுத்திக்கொள்ள தன் வாழ்வை ஸ்திரமாக்கிக் கொள்ள சிருஷ்டித்துக்கொண்ட பிரசாரக்கருவிமேலும், ஸோஷலிஸ யதார்த்தத்தின்கட்டுண்டல் இழிநிலைக்குக் காரணம் எந்த யதேச்சாதிகாரத்தின் பிரசார கருவியாயிற்கே அதன் மூலகர்த்தா, கலை, இலக்கிய விவகாரங்கள் எல்லார்க்குமியாக (Philistine) இருந்ததும் காரணம்.

ஆகவே, இப்பார்வை, மார்க்கிலையத்தின். பிறழ்ச்சி. இலக்கியத்துக்கும், கலைக்கும் சம்பந்தமில்லாத ஒரு அரசியல் பார்வை. அதிலும் ஒரு தனி மனித அதிகாரம், அரசியலாகிலிட்ட நிலையில் பிறத்த அரசியல் பார்வை.

கலாநிதி, க. கைலாசபதியின், ‘தமிழ் நாவல் இக்கியம்’ இத்தகைய அரசியல் பார்வையில் பிறத்த ஒரு கலை நிலையில் பிறத்த அரசியல் பார்வை.

யல் பார்வையில் பிறத்த ஒரு கலை நைக்குரல்.

ஆசையாலோ, காதலாலோ, சுடுபாட்டின் காரணத்தாலோ, அறைய ஊற்றுதன் விளைவல்ல. வீட்டிற் ‘கம்மா’ இருந்த நிர்பங்கத்தால் பிறந்த சந்தர்ப்பங்கள் சடுபாடு. பத்திரிகைத் தொழிலின் தேவை காரணமாகப் பிறந்த நிர்பந்தம். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்கங்கள் களில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பு. இருப்பினும் இக்கட்டுரைகள் ‘தமிழ் நாவலின் தோற்றுத்தையும் வளர்ச்சியையும் இன்றியமையாத வரலாற்றுச் செய்திகளுடன் இணைத்துப் படிமுறை வளர்ச்சியைக் கோடிட்டுக்காட்டும்’ மூலமும் நோக்கமும் கொண்டவை என்று கலாச்சிதி தன் புத்தகத்தின் தகுதியை உரத்தே சொல்கிறார். புத்தகத்திற்கு அவர் குட்ட விரும்பிய தலைப்பு ‘தமிழ் நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்’. இவ்வரத்த குரவின் தகுதி நியாயத்தைப் பார்க்கலாம்.

ஆறு கட்டுரைகள் கொண்டது இப்புத்தகம்.

(1) ‘காவியமும் நாவலும்’ — காவியத்திற்கும் நாவலுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள், இவைபிறந்த குழநிலை, இங்கும் மேல்நாட்டிலும்; 2) ‘உரை நடையும் நாவலும்’ — உரை நடையின் முக்கியத்துவம், அச்சு யந்திரத்தோற்றுத்திற்குப்பின் நிகழ்ந்த மாறுதல்கள் அங்கங்கே, மேல்வாரியாக, சில நூல்களில் உரைநடை கையாளப் பட்டுள்ள முறை; 3) நாவலில்கியமும் தனிமனிதக கொள்கையும்’ — தனிமனிதவாதத்தின் பேரில் கலாந்திக்குள்ள வெறுப்பின் விரிவரை, இந்நோக்கில், அசிலனின் ‘பாவை விளக்கு’, ந. சிதம்பரக்ப்ரமணியத்தின் ‘இதயநாதம்’ மாதவையாவின் ‘பத்மாவதி சரித்திரம்’ முதலியன பற்றி ஒருவாருள் ஆராய்வு; 4) ‘ஆங்கிலமூலமும் தமிழ் தமுவலும்’ — ஆரம்பநாவலாசிரியர் தமிழில் பலரும் தழுவல் வேலை செய்தவர் என்ற முடிவுகிய விரிவாக, மறைமலையடிகள் தழு

வல் ஆசிரியர் தான் என்பதை நிறுப்பிக் கொடும் பாடு பட்டிருக்கிறார்களாசீதி. 5) ‘சிறுகதையின் தேவும் நாவலின் வளர்ச்சியும்’— சிறுகதையின் தேய்வக்கான காரணங்களை அவரது கொள்கை ரீதியாக ஆராய்ந்து, இது நாவல்களின் ஆட்சிக்காலம் என்று ஸ்தாபிக்கிறார். 6) ‘இயற்பன்பும் யதார்த்தவாதமும்’— இலங்கை நாவலாசிரியர்கள், செ. கணேசலிங்களின் ‘கெவ்வானம்’, இளங்கீரனின் ‘நீதி யே நீ கேன்’— என்ற இரு நாவல்களில் சமுதாய யதார்த்தப்பண்பின் வெளியீட்டைப் பற்றிய விரிவுரை.

இவ்வாறு கட்டுரைகளின் என்டடக்கத்தைப் பற்றி சுருக்கமாகக் கூறிவிட்டேன். இதிலிருந்து கணாந்தியின் உரத்த குரல்தகுதிக்கும் கட்டுரைகளின் உள்ளடக்கத்திற்கும் ஏதும் சம்பந்தமுண்டா, இவை தமிழ் நாவல்களைப் பற்றிட்டு ஏதும் சொல்கின்றனவா? தன் கொள்கைப் பீடத்திலிருந்து, ஆகாயத்தைப் பார்த்து சப்தமிடுவதைத் தவிர்த்து, தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ள நாவல்களைக்கொண்டு, தமிழ் சரித்திரத்தை அதன் பின்னணியில் பார்த்து தமிழ் நாவலின் தோற்றுத்தைப் பற்றியோ, அவற்றின் வளர்ச்சியைப் பற்றியோ, சாதனைகளைப்பற்றியோ. ஏதும் இப்புத்தகம், ‘இக்கல்லறைக்குரல்’ சொல்கிறதா என்று தேடினால், அம்முயற்சி வீணவேலை. நான் முன் சொன்னபடி, இது, வெற்றிடத்தில், ஆகாயத்தை நோக்கி கதறப்படும், வேறு யாராலோ, எங்கோ, ‘ரிகார்ட்’ செய்யப்பட்ட குரல். இது புத்தகமும் அல்ல. தமிழ் பற்றியும் அல்ல. நாவல் பற்றியும் அல்ல. தோற்றும், வளர்ச்சி பற்றி ஏதும் கேள்விகள் இவற்றின் பின்னர் எழுவதும் இல்லை.

ஆனால் இக்குரலுக்கும், ஆரோக்கியமான சூழ்நிலையில் தானே மடியக் கூடிய, ஒதுக்கப்பட வேண்டிய, இக்குரலுக்கும் நம் இன்றைய நோய்க்குள் தமிழ் இவக்கியப் பின்னணி

யில் பதில் அளிக்க வேண்டியிருக்கிறது. என் என்பதை கடைசியில் கூறுகிறேன்.

இதர்கு பதில் கூறுவதன் முன்திரு சில வார்த்தைகள். இவ்வாசியர்க்கு, இவர் பேசும் என்னுடையும் சேர்முகத் தொடர்பு இல்லை என்பதே என் அபிப்பிராயம். முன்றும் கையாக, நாலாம் கையாகப் பெற்ற தகவல்கள். சரியில்லாத விவரங்கள், சிந்தனைக் குழப்பங்கள், முன் நிற்கும் எதிலும் தான் முன்னர் சொல்லீக் கொடுக்கப்பெற்றுக் கற்றதையே திரும்பப் படிக்கும், சுய சிந்தனையின்மையின் விணவுகள் சீரம்ப உள்ளன. பதிலளிப்பதென்றால், இப்புத்தகத்தின் ஒவ்வொரு வரிக்கும் பதிலிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அநாவசிய வேலை. சில முக்கியமான வற்றை மாத்திரம் அங்கங்கே நாள் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்வேன் ஒரு சராசரி படிப்போ, சிந்தனைத் திறனே விவர ஞானமோ கூட காட்டாத ஒரு புத்தகத்தில் நான் சொல்லும் பண்பு என்பதையும், முன்னர் காவியப் பகுத்த இடத்தை இன்று நாவல்வகீக்கிறது (ப-11) என்பதையும் இன்று காவியம் அழிந்தது, இது நாவல்களின் காலம் என்பதையும் இவ்விரண்டையும் வெறுபடுத்துவது உரைநடை மட்டுமே (ப-11) என்பதையும் ஒப்புக்கொள்கிறார். இவ்வளவுக்கும் பீறாக இவை இரண்டும் வெவ்வேறு சமுதாயச் சூழ்நிலையில் பீறந்த வை என்பதைத்தவிர இது மயக்க சிலை என்பதற்கு அவர் ஏதும் வாதங்கள் கொடுக்கவீல்லை. அதற்கு மாருக நாவல் மேல்நாட்டிலும் தமிழ் நாட்டிலும் பிறக்கக் காரணமான சூழ்நிலையை விவரிக்கிறார். எதைச் சொல்லப்படுகின்றோம் என்பதே அவருக்கு மறந்து விடுகிறது.

காவியமும் நாவலும்

இப்புத்தகம் முழுவதிலும் கைலாசபதி காட்டும் சில பண்புகள் மிக வேடிக்கையானவை. அயர்ச்சி தருப்பலை. எந்த விஷயத்தைப்பற்றி எடுத்துக் கொண்டாலும், அவரால் மார்க்கிலிஸ்டு பைபிளை மேற்கோள் காட்டமுடிகிறதே தவிர, அவரது தெளிந்த கருத்து என்ன என்பது அறியப்படமுடிவதே இல்லை. அவர் தன் முடிவாக, வாதமற்று காரணங்களற்று தர்க்க மற்று முன் வைப்பது ஒன்றாக இருக்கும் அதற்கு ஆதாரமாக அவர் துணைக்கழைக்கும் மார்க்கிலிஸ் பைபிள் மேற்கோளோ, மற்ற புத்தகங்களிலிருந்து எடுத்துத்தரப்படும் பகுதிகளோ இவற்றுக்குச்சான்றாகக் காட்டும் உதாரணங்களும், பின் தொடர்நும் வாதங்களும் முன் சென்றவையெல்லாம் தவிர்த்த மற்றெல்லாக இருக்கும். அவருடைய சொந்த வாதங்களேவே ஒரே பாராவுக்குள், சம்பந்தமில்லாத வாதத்தொடர்ச்சியில்லாத. பல

கருத்துக்கள், தொடர்பு கொண்டவையாக, ஒன்றினின்று மற்றது பிறப்பனவாக இருக்கும். இவை மிகவும் அயர்ச்சியையும் வெறுப்பையும் அளிக்கின்றன. சொந்தமாக சிந்திக்கு திறனின்மையும், இலக்கியத்திற்கோ கலைக்கோ சம்பந்தமில்லாத கருத்துக்களை, இங்கு காணவேண்டிய அரசியல் நிர்ப்பங்கத்தின் அழுத்தமும், இப்புத்தகத்தில் தெளிவாகத் தலங்குகின்றன. இவை புத்தகம் முழுவதிலுமே பரவிக்கிடக்கும் பண்புகள்.

இம் முதல் கட்டுரையில் நாவல்காவியத்தின் தொடர்ச்சி எனவோ, வசன காவியம் எனவோ கஞ்சப்படத்தக்கதல்ல. இது ஒரு மயக்க சிலை (ப-12) “வசன காவியம் என்பதே முரங்பாடான பிரயோகம்” (ப-11) என்பது கைலாசபதியின் கருத்து. இக் கருத்தை சிலைநாட்டப்புகுந்தவர், நாவலுக்கும் காவியத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுடைகள் என கதை சொல்லும் பண்பு என்பதையும், முன்னர் காவியப் பகுத்த இடத்தை இன்று நாவல்வகீக்கிறது (ப-11) என்பதையும் இன்று காவியம் அழிந்தது, இது நாவல்களின் காலம் என்பதையும் இவ்விரண்டையும் வெறுபடுத்துவது உரைநடை மட்டுமே (ப-11) என்பதையும் ஒப்புக்கொள்கிறார். இவ்வளவுக்கும் பீறாக இவை இரண்டும் வெவ்வேறு சமுதாயச் சூழ்நிலையில் பீறந்த வை என்பதைத்தவிர இது மயக்க சிலை என்பதற்கு அவர் ஏதும் வாதங்கள் கொடுக்கவீல்லை. அதற்கு மாருக நாவல் மேல்நாட்டிலும் தமிழ் நாட்டிலும் பிறக்கக் காரணமான சூழ்நிலையை விவரிக்கிறார். எதைச் சொல்லப்படுகின்றோம் என்பதே அவருக்கு மறந்து விடுகிறது.

நாவலை வசன காவியம் என்னும் போது காவியத்தின் இடத்தில் இன்று நாவல் அமர்ந்திருப்பதாலும் இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ள கதை சொல்லும் பண்பாலுமே உரைநடைத்த வேற்றுமைக்காகவே ‘வசன’ என்ற அடை மொழியும் சேர்க்கப்

பட்டது. ஆனால் காவியத்தின் பல விவரண குணங்களும் நாவலின் விவரண குணங்களும் மாறுபட்டிருப்பது கால மாற்றத்தில் ஏற்பட்ட மதிப்புகளின் மாற்றத்தால், இரண்டும் வெவ்வேறு சமுதாய சூழ்நிலைகளில் பிறந்தன என்பது ஒரு வாதமாகாது. ஏனெனில் வெவ்வேறு சமுதாய சூழ்நிலையில் பிறந்த கவிதைகள் (உ - ம், புறநா னாற்றுப் பாடல் ஒன்று - பாரதியார் பாடல் ஒன்று) அதன் காரணமாக கவிதையல்லாது வேறு வேறு இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்தன ஆகிவிட மாட்டா.

இரண்டாவதாக. காவியத்தின் விவரண குணங்களை அடுக்கிச் சொல்லும் பொழுது காவிய இலக்கணமாக தண்டியலங்காரத்தையும் மேல்நாட்டு இலக்கியக் கருத்துக்களையும், இவை தமிழ் இலக்கிய சந்தர்ப்பத்தில் பொருந்துமா என்று கூட சிந்திக்காது மேற்கோள் காட்டி மேற்கொல்கிறோர். இது மார்க்கள் பைபிளை மேற்கோள் காட்டிக் காட்டிப் பெற்ற பழக்க நரப்பந்தம் காரணமாக என நினைக்கிறேன், தண்டியலங்கார 'தன்னிகரில்லாத் தலைவன்' என்ற பிரமாணம், 'இதிகாச புருஷரும் சிறந்த காயகருமே காவியங்களின் பாட்டுடைத் தலைவராக அமைந்துள்ளார்' என்ற இன்றைய வானமாலையின் பிரமாணம் எல்லாம் தமிழ் இலக்கியத்தின் பரிச்சய மின்மை கால பிறந்தவை. இப்பிரமாணங்கள் தமிழ் காவியங்களான சிலப்பதி காரம், மணிமேகலை இவற்றிற்குப் பொறுந்துவன்அல்ல என்பதையும், தண்டியலங்காரம், சம்ஸ்கிருத இலக்கணத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு என்பதையும், தமிழ் காவியங்களைப் பொறுத்த வரை, எத்தகைய வரையறுப்பான பிரமாணங்களும் கொள்ளத்தக்கன அல்ல என்பது ஏன் இவர்களுக்குப் புரியவில்லை?

'நாவலுக்கும் காவியத்துக்கும் ஒப்புடையை கூறுவாகக் கதைகூறும் பன்பைக் கூறுவார்' (ப-13) என்று கூறி அதை மறுக்குமுகமாக மேற்கொல்லும் கைலா

பதி, அவர் மறுப்புக்கு ஆதாரமாக வாதங்கள் எதையும் அடுத்துத் தந்து விடவில்லை. மாருக, "உரைநடை கதை சொல்லும் சாதனமாக அமைய வில்லை, செய்யுட்களே இதற்குப் பயன்பட்டன, அவையும் 18-ம் நூற்றுண்டோடு கதை சொல்லும் சிறப்பியல் பை இழந்தன: பின்னர் பிரபந்தங்கள் தலைதூக்கின. (ப-14) 19-ம் நூற்றுண்டின் அளவில் புதிய புனைக்கதை தோன்ற வேண்டிய இன்றியமையாமை (ப-15) ஏற்பட்டது. சமுதாய மாற்றங்களின் விளைவால் இப்புனைக்கதைகள் உரைநடையில் எழுதப்படலாயின்" என்று தன் வாதத்தை முடிக்கிறார். அவர் சொல்லத் தொடங்கிய மறுப்பு வாதிக்கப்படவேயில்லை. உண்மையில், நாவலை வசனகாவியம் என்று கருதும் கூற்றுக்கே அவர் பின்தரும் வாதங்கள் இழுத்துச்செல்கின்றன. ஒரு பலமான ஆதாரங்கள் நிறைந்த மறுப்பை அளித்து ஸ்தாபித்து விட்டதான் பிரமை மட்டும் கைலாசபதிக்கு உண்டு.

காவியம் நாவலிலிருந்து வேறுபடும் முக்கிய அம்சம் பொருள் வேறுபாடு எனகிறோர். (ப-17) பொருள்வேறுபாடு ஒரே இலக்கிய வகையைச் சார்ந்த இரு வேறு நூல்களிலும், காணப்படுவது மிகச் சாதாரணம். ஆகவே இது ஒரு வாதமாகாது.

இவ்விண்டிலும் காணப்படும் பாத்திரசிருஷ்டி வேறுபாடுகளோ, அவை கையாண்ட பொருள் வேறுபாடுகளோ, இலக்கியவகை வேறுபாட்டை விளைவிக்காது. வெவ்வேறு சமுதாயச் சூழ்நிலைகளில் கால கட்டங்கள், எழுதுபவனின் நோக்கு வேறுபாட்டில் யிற்பவை அவை-ஒரே இலக்கிய வகையில் கூட.

எனவே, அநாவசியமான ஒரு வாதத்தை நிலைநாட்ட, பொருத்தமில்லாத காரணங்கள் காட்டுவது வியர்த்தம், ஒரு கூற்றின் தாத்பரயத்தைப்புரிந்துகொள்ளாமையின்விளைவே இவை. பழையகாவியங்களில் கண்ட, அவற்றிற்கே உரியனவான குணங்களை வெற்றிற்கே கொண்டது. இதன் காரணமாக

குஞம் நூலாசிரியன் பார்வையும் இன்றைய நாவல்களில் கூட, காலங்கடந்து வாழ்வதைக் காணமுடியும். (உ. ம.) இன்றைய தொடர்க்கதைகள். அதே போல, இன்றைய நாவல்களின், தனிப்பண்பாகக் காணும் குணங்களையும், முன்னைய காவியங்களில், காலவரையறையை மீறி முன்தோன்றியிருப்பதைக் காண முடியும். (உ. ம.) சிலபபதிகாரம் மணிமேகலை. இவற்றை ஒன்றாகக் காணும் நோக்கின் தாத்பரயமே, நேற்றைய காவியத்தின் தொடர்ச்சியாக இன்றைய நாவல் இடம் பெற்றதும், இரண்டிலும் காணப்படும், வீச்சின் பரப்பும், கதை கூறும் பண்பும் ஆகும். இலக்கிய வகையினால் வேறுபட்டது என்பதும் உரை நடையினால் வேறுபட்டது என்பதும் இத்தாத்பரயத்தை பலவீரமாக்குவதில்லை.

காவிய இலக்கியங்கள், சமுதாயத்தில் எத்தகைய வர்க்கத்தினரால் வைவைக் காரணங்களால், ரசிக்கப்பட்டன, அவற்றின் இயல்புகளுக்கான காரணங்களாக இருந்த சமுதாயச் சூழ்ல்கள் என்ன என்று க. கைலாசபதி விவரிப்பன எல்லாம் மார்க்களின் வாய்ப்பாட்டைச் சேர்ந்தவை, மார்க்கிலை வாய்ப்பாட்டில் கூட இவை காவியங்களை மட்டும் சார்ந்தன அல்ல. எல்லா கலை இலக்கிய வகைகளுக்கும் இவை பொருத்தும் என்பது ஒரு புறம் இருக்க, காவியத்திற்கு மாத்திரம் அல்ல, எல்லாக் கலை இலக்கிய வகைகள் சம்பந்தமாகவும், அவற்றின் சிறுஷ்டிக்கோ, ரசனைக்கோ மார்க்கிலை லாய்ப்பாடு அளிக்கும் பதில்கள் ஒரு பின்னப்பட்ட பார்வை என்பதோடு, அப்பினமும் பழுதுபட்டபின்னம் என்பதுசுயசிந்தனை உள்ளவர் ஒப்புக்கொண்டது. ஏனெனில், இப்பார்வை, மனித மனம் என்ற அகண்ட பிரபஞ்சத்தை ஒரு சமுதாய பொருளாதார வாய்ப்பாட்டுக் கிறைக்குள் அடைக்கும் குறைகொண்டது. இதன் காரணமாக

வே, சமுதாயத்தை, மனிதமனங்களின் தொகையாக்கானது, சமுதாயத்தை ஆரம்ப நிலையாகக்கொண்டு, தனி மனிதர்களை சமுதாயத்தின் முகமற்ற (faceless), தனிநிலை (identity)யற்ற அங்கங்களாக (units) ஆக்கிக்கானும், ஒரு பார்வையில் பிறந்தசரித்திர இயல் பரிமாணங்கள், மனிதபரினுமத்தை, சமுகத்தின் பரிணமத்தை, விகாரப் படுத்திப் பார்க்கும் குத்திரங்களாகக் கீழறங்குகின்றன. இச்குத்திர வாய்ப்பாட்டின் விடைகளாக, க. கைலாசபதி தமிழ் நாவலுக்குத் தரும் தமிழ் சமூக சரித்திரமும், மார்க்ஸ் ஈஞ்ஜெல்ஸ் சித்தாந்தங்களிடமிருந்துபொருத்தம் அறியாது இடம் பெயர்க்கப்பட்டது. ஆகவே அவை விகாரப்படுத்தப்பட்ட சரித்திரப்பின்னணிகள்.

இவை எவற்றையும் அவர் புரிந்து கொண்டோன் பயன் படுத்தியுள்ளாரா என்பது எனக்கு சந்தேகமே. ஏனெனில் டெக்கார்டே (Descartes) லாக் (Locke) முதலியோரையும் (ப. 34) மில (Mill) டார்வின் (Darwin) கம்டி (Comte) முதலியோரை ஒப்புதலுடன் உதாரணித்துண்ணார். இவர்களை நிராகரிப்பது முன்னேற்றத்தையே நிராகரிப்பதற்குச் சமானம் (ப. 56) என்னும் கலாநிதிக்கு, இவர்களை ஒப்புக்கொள்வது அவருடைய சார்பான dielectrical materialism -தை நிராகரிப்பதற்குச் சமானம் என்பது புரிவதல்லோ. அவருக்குக் கட்சிப்பாடங்கள் இன்னும் சரிவர போதுக்கப்படவில்லை போலும். மறுயோதனைக்குப் பிறகு டார்வினையும் மில்லையும் டட்கார்ட்டேவையும் மறுத்து விடுவதில் அவருக்குச் சிந்தனை தயக்கம் ஏதும் இராது, சிந்தனையின்மையால்.

II. உரைநடையும் நாவலும்

இக்கட்டுரையில் உரைநடையின் சரித்திரத்தை விரிலாகச் சொல்கிறோர். அதன் படிமுறை மாற்றங்களைப் பற்றியும், அதற்கு காரணமாக இருந்த அவ்வக்கால சூழ்நிலை நிர்ப்பந்தங்களைப் பற்றியும் சொல்கிறோர். சொல்கிறோர், ‘அச்சு வாகனம் வழக்கத்திற்கு வரு

முன் ஓலீச்சுவடிகள் உபயோகத்திலிருந்தாலும் உரையும் பாட்டும் நாவிலேயே பிறந்தன’ (ப.67) நிரம்பச் சரி. அடுத்து, ‘சருங்கிய வடிவிலும் நினைவில் நிலைக்கத்தக்க முறையிலும் யாப்புப் போன்ற கட்டமைப்பிற்குள் ஞம் அமைந்தியங்குவது செய்யுள்.

பல்லாயிரக்கணக்கான விருத்தப்பாகக் கலைக் கூடச்சிலர் மனனஞ்செய்து ஒப்புவிக்கப் பேருதவியாயிருந்தது கவிதையின் அமைப்பே. (ப. 67). அச்சியந்திரம் வந்து புகுந்ததும் இம்முறை நிலை பெயர்ந்தது. அதன் வருகை ஒரு யுகமாற்றத்தின் முன்னறிகுறியென்றே கூறவேண்டும்’ என்றும் கூறுகிறோர், நிரம்பச்சரி. இவ்வடிப்படை உண்மைகளுக்கு அடுத்து, ‘தார்க்கரீதியான’ (கைலாசபதியிடம்) இல்லாமைகாரணமாகப்பிறந்த (அவருக்கு மிகப்பிடித்த, அடிக்கடி அவர் பயன்படுத்தும் சொல்) வளர்ச்சியைக் காணவேண்டும். யாப்பு, ஒரு சமுதாய நிலையில் நிர்ப்பந்தத்தினால் பிறந்தது என்று ஒப்புக்கொண்டு விட்டபின் அச்சு இயந்திரத்தின் வருகையால் அந்நிலையின் நிர்ப்பந்தம் அற்று யாப்பின் ஜ்விய நியாயமும் உதிர்ந்து விழுந்த பின்னும், யுகமாற்றத்தின் பின்னும் ‘யாப்பின் வழிப்பட்டு நின்றிலங்க வேண்டிய கவிதையை வசனவடிவில் கானும் வசனகவிதை’ (ப.11) என்னும் போது கலாநிதி தர்க்கரீதியான முரண்பாட்டையும், ஒரு மாறிய நிலையில் பழைய சமுதாயத்தின் ‘எச்ச சொச்சங்களை’ கண்முடித்தனமாகக் கட்டியணைத்து மயங்கி நிற்கும் நிலையில் தன்னைக்காணகிறோர். இதிலேயே அவர்தன்னைப் பழம் பழக்கங்களின் தேக்கங்களையிலிருந்து விழுவித்துக் கொள்ள முடியவில்லை என்று கூறதல்லவா? இந்நிலையில் அவர் சாடும் பண்டிதத்தனத்திடமிருந்து நாம் கைலாசபதியை எவ்வாறு வேறுபடுத்துவது?

பண்டிதத்தனத்திலும், அவர் சாடும் பழைய சமுதாய ‘எச்ச சொச்சங்களி லும்’ ஊறிக்கிடப்பவர் கைலாசபதியும் தான் என்பது, அவரது புளித்துப் போன பழங்கருத்துக்களால் மட்டும் அல்ல, அவர் கையானும் பண்டிதத்தனமான உரைநடையிலிருந்தும் தெளிவாகிறது. உண்மையில் மிக உதாரண பண்டிதத்தனம் கலாநிதியினது. ஏனெனில் உரைவடிவமும், கருத்து அடக்கமும் ஒன்றியைந்த பண்டிதத்தனம் அவரது.

அச்சு யந்திரத்தைப் பற்றிப் பேசும் போழுது ‘குறிப்பிட்ட ஒரு சாதனத்திற்கும், அதனை ஆதாரமாகக் கொண்டெழும் இலக்கிய வகைகளுக்கும் தனித்தனமை வாய்ந்த தொடர்புகள் இருப்பதைப் போதிய அளவு உணராமையாலேயே நம்மவர் மத்தியிற் பல மயக்கங்கள் தோன்றி நிலவுகின்றன’ (ப.72) என்கிறார். மிகவும் உண்மை. ஏனெனில் இம்மயக்கத்திற்குச் சான்றாக நாம் வேறு எங்கும் செல்லவேண்டியதல்லை. இம்மேற்கோள்களுக்கு மேலேயே, இதே பக்கத்தில் இம்மேற்கோள்கள் எழுக்காரணமான கைலாசபதியின் சில கூற்றுக்களிலேயே காணலாம். சொல்கிறார், ‘அச்சியந்திரத்தின் வளர்ச்சியின் விளைவாக அதனை இன்றி அமையாது தோன்றியது பத்திரிகை கலை’ என்ற நாம் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய ஒன்றைக்கூறி விட்டு அதன் தொடர்ச்சியாக ‘அப்பத்திரிகைக் கலையின் திருந்திய உயர்நிலை வடிவமே நாவலாகும்’. என்று ஏதோ வேறு ஒரு கிளைக்குத்தாவிட்டகாராகிறார். இது மிகவும் பிரயிக்கத்தக்க அதர்க்கரீதி. அச்சு யந்திரதோற்றுத்தின் காரணமாக சில சாதனசௌகர்யங்கள் நிகழ்கின்றன. ஏட்டுச் சுவடியும் அதன் சாதன நிர்ப்பந்தங்களும் மறைகின்றன. உரைநடைபெரு வழக்குக்கு வருகிறது. செய்யுள்வடிவான காவியம் மறைகிறது. அதனிடத்தில் அச்சு யந்திரம் இலகுவாக்கிய உரைநடைபெருவழக்கின் செளக்கர்யத்தைப் பயன்படுத்தி, காவியம் நாவலாக புதிய சமுதாயத்தில் புதுத்தோற்றும் கொள்கிறது. ஒரு இலக்கியவகையின் புதுத் தோற்றுத்தையும், மறுமலர்ச்சியையும், அச்சுயந்திரத்தின் காரணமாகப் பிறந்த ஒரு சமுதாய நிகழ்வான பத்திரிகைகள் கலை

யுடன் கூழப்பிக் கொள்கிறார் கலாநிதி இக்குழப்பத்தோடு நில்லாது, அடுத்து தன் கூற்றுக்கு பலமாக Ian Watt என் பவரிடமிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார். ‘அச்சு யந்திர சாதனத்துடன் இணை பிரியாது உள்ளார்ந்த தொடர்புடைய ஒரு தனி இலக்கிய வகை நாவல்.’ (ப. 72) ‘தொடர்புடைய ஒரு தனி இலக்கிய வகை’ என்று ஐயன் வாட் சொல்வதற்கும் ‘பத்திரிகைக் கலையின் திருந்திய உயர்நிலை வடிவமே நாவல்’ (ப. 71) என்ற கைலாசபதியின் கூற்றுக்கும் இடையில் யில் நிற்பது சம்பந்தமல்ல, இந்தனைக் குழப்பம் அல்லது கலாநிதியின் வார்த்தைகளில், ‘உணராமையின் மயக்கங்கள் பல.’ இலக்கிய பூர்வமான பார்வையின்மையால், கைலாசபதி தமிழ் நாட்டில் பத்திரிகைக் கலையே இலக்கியமாச, பத்திரிகையின் சிருஷ்ட யான தொடர் கதையே நாவலாக பரிணமித்திருக்கும் நோய்க்கூருங் குழநிலையை இலக்கியச் சான்றுகளாகக் கண்டதன் விளைவுகளே இம்மயக்கங்கள்.

உரைநடையின் வேறு பாடிப்பு களைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது அச்சில் உள்ள ஒன்றே பார்க்கக் கூடியது உண்மையானது என்ற மனப்பான்மை எம்மிடையே வேருன்றி விட்டது,’ (ப. 87) என்றும், தொடந்து, ‘..... ரிச்சர்ட்ஸன் நாவல்களை சரித்திரங்களாக காவே நம்பினர். எமது முதல் நாவல் களும் பிரதாப முதலியார், கமலாம் பாள், பத்மாவதி சரித்திரம் எனவே எழுதப்பட்டுள்ளன. வாசகர்களுக்கு இப்பாத்திரங்கள் உலகில் ஊழந்தவர்களாகவேதோன்றினார். (ப. 77) ..... ‘நாவல் இலக்கிய உலகில் இடம் பிடித்ததை தொடர்க்கே, காவியங்கள் புராணங்கள் ஆகியன புனரு என்ற எண்ணம் வலுப்பெற்றிருந்தல் வேண்டும் என்று முடிக்கிறார். இந்த ஆராய்ச்சி மிகவும் ‘திகைக்க வைக்கிறது.

‘நாவல் படிப்பின் மூலம், காவியங்கள் புனரு என்னும் அறிவுபிரக்கிறது’ இந்தகைய தீர்க்கமான பார்வையைப் பற்றி நாம் என்ன சொல்ல இருக்கிறது! மெல்லிய புள்ளுகளை புரியலாம்! தொடர்பு இல்லாத விஷயங்களில் வெறும் வார்த்தைகள் மூலமாகவே தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டு, பற்பல வேறுபட்ட விஷயங்களுக்கு முடிபோட்டு, சம்பந்தமில்லாத வேறு எதோ ஒன்றை முடியாகக் கூறி, ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாக வெற்றிப்புன் எனக புரியும் பண்பு, எண்ணங்களைத் தொடராது வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து செல்லும் ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் வாதிகளிடம் கானும் தனித்த இயல்பு கைலாசபதியிடம் வெகுவாகக் காணப்படுகிறது. காவியத்தின், சரித்திர அளவுக்கு விரியும் வீச்சு காரணமாக, அதனிடத்திற் பிறந்த நாவலிலும், அவற்றில் கதா நாயகர்களின் சரித்திரமாக அவையும் பெயர் பெற்றன. அதன் தொடர்பாகவே நம் ஆரம்ப நாவல்களின் பெயர்கள் அமைந்தன. இதற்கும் அச்சிடப்பட்டவை உண்மை என்ற நம்பும் இயல்புக்கும் சம்பந்தமில்லை. பின் சொல்லப்படும் இயல்பு வேறு துறையைச் சார்ந்ததது. Lewis Mumford கூறியதும் வேறு சந்தர்ப்பத்தில். தொடர்பில்லாத இடத்தில் இடைபுகுத்தியது கைலாசபதி எங்கோ கற்ற விசித்திரத்திரக்கத்தின் விளைவு. கலாநிதிக்கு Lewis Mumford புத்தகத்துடன் நேர்முகத் தொடர்பு இல்லை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. மம்பிபோர்டின் ஒரு வாசகம், அதன் சந்தர்ப்ப தொடர்பறுக்கப்பட்டு வேறு எங்கோ படித்ததை, நேர்முக படிப்பின் பாவனையில் அளித்துள்ளார் கலாநிதி இரண்டையும் முடிபோட்டு, இந்நாவல்களை உண்மையிலேயே சிக்குந்த சரித்திரம் என்று நம்பியதாகக் கூறுவது கைலாசபதியின் மயக்க நிலை. Lewis Mumford கூறும், அச்சிடப்பட்ட வற்றை ‘உண்மையென நம்புதலுக்கும்’, கைலாசபதி கூறும் ‘சரித்திரத்தை உண்மையென நம்புதலுக்கும்,’

சாதாரண வர்சகன் ஒரு நாவலின்பாத்திரத்தை உண்மையென நம்புதலுக்கும் இடையே உள்ள மன இயல் ரீதியான சிலை வித்தியாசங்கள், மிக அகண்டன. எண்ணங்களைத் தொடர்க்கும் சிந்தனை லூ இன்மையால், வார்த்தைகளைத் தொடரும் பழக்கமும் கலாசிதிக்கு வாய்க்கப்பெற்றதால் நேர்ந்த விபத்து இது. அடுத்து, காவியங்கள் புனரு என்ற உணர்வு, நாவலின் தோற்றுத்தாலா ஏற்பட்டது? சயசிந்தனையின் காரணமாகவோ, விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் காரணமாகவோ, ஜியமுறும் அறிவு சிலை எழுந்ததன் காரணமாகவோ, கல்வி வளர்ச்சியின் காரணமாகவோ இல்லையா?

‘வீரதீர — காதற்காவியங்களில் ஜட உலகமே பெரிதும் வேண்டப்படுவது’ (ப. 86) என்னும் கலாநிதி, வேறிடத்தில் ‘காவியம் ‘காலப்போக்கில் கருத்துவகையே விவரிக்கிறது’ (ப. 18) ‘காணப்படும் உலக வாழ்க்கையை விடுத்து ‘காணப்படாத இலட்சிய உலகத்தை சித்தரித்தது’ (ப. 19) ... எனகிறார். இம்முரண்பாடு ஒருபுறம் இருக்க, கருத்துவகத்துடனும், இலட்சியங்களத்துடனும் அவருடையநூல்புப்புக்காரணங்களால் ஆனது என்பதே கூறப்படவில்லை.

‘ஹோமர் கம்பன் போன்ற மகாதவிகள் தமது உள்ளுணர்வினால் சிற்சில உளவியல் நுட்பங்களை ஆங்காங்கு புலப்படுத்தினர்.’ (ப. 86) ‘ஃப்ராய்டு உளவியல் நுனுகி ஆராய்ந்து அதனை அறிவியலின் ஒரு பகுதியாக்கி’ (ப. 86) ..... உளவியல் ஆராய்ச்சி அடைந்த முன்னேற்றத்தின் விளைவாக பாத்திரவார்ப்பின் இன்றியமையாப் பண்பாயிற்று’ (ப. 85) ‘..... மனித உண்மை களுள் உள்தத்துவ உண்மையும் ஒன்றுக்கும்’ (ப. 85) என்றெல்லாம் வெகு சரியாகவே கூறும் உண்மையை கைலாசபதி அவர் இலக்கியத்தை அணுகும் அரசியல் விதிகளுக்கும், அவர் சார்ந்திருக்கும் dielectical materialism—கும் இவை எதிர்மாருணவை என்

பதை உணரவே இல்லை. இங்கு இவர் மறதியாக எழுதிவிட்டவைகள் மற்ற மார்க்ஸியவாதிகள் எவரும் ஒப்புக் கொள்ள மறுப்பவை, உண்மையே அன்போதிலும். (உ—ம) நா. வான மாமலை சரஸ்வதி (டிஸ்ம்பர் 68-ல்) எழுதியிருக்கும் கட்டுரை. நா. வான மாமலை, மிக விஸ்வாசமான கம்யூனிஸ்ட். ஏனெனில் கட்சி அதிகார பிடங்கள் இவ்வண்மைகளை எதிர் கொள்ள மறுத்தே வந்திருக்கின்றன, தாங்கள் அமர்ந்திருக்கும் கொள்கை களின் அஸ்திவாரம் தகர்ந்துபடும் என்ற காரணத்தால்'. கலாநிதி இவ்வண்மைகளை ஆங்காங்கே, மறதியில் சொல்லிட்டாலும், முரண்பாட்டைப் பற்றிய கவலையே ஏதும் இல்லாது, இவ்வண்மைகளின் அடுத்த தருக்கப் படியை மறுத்துச்சொல்கிறார். அங்கிலீயில் தான் முன் ஒப்புக்கொண்ட உண்மைகளையும் மறுத்தவராகிறார், ஏனெனில் உள்ளுணர்வுக்கோ ஃப்ராய் டின் மன இயலுக்கோ, ப்ரெளஸ்ட், ஜாய்ஸ் போன்றவர்களின் நன்வோட்டந்திறகோ, கம்யூனிஸ்டுகளின் dialectical materialism-ல் இடமில்லை. இடமேற்படுத்தி விட்டாலோ, dialectical materialism தன் நியாயத்தை இழந்து விடுகிறது. அறிவு வளர்ச்சி இவ்வளவு தாரம் கடந்து வராத நிலையில் சித்திக்கப் பெற்றசித்தாந்தம் diamat.

கலாநிதி தொடர்ந்து நிகழ்த்தும் கழைக் கூத்தாட்டங்களைப் பார்ப்போம். 'மனத்தின் அவசங்களை யெல்லாம் சொல்லில் வடிக்க எளிமையான வசனம் தவிர்க்க இயலாத்வாறு சிக்கலடைகிறது.' (ப. 87) பின்னர் 'நன்வோட்டம்' என்ற தலைப்பில் (ப. 104) இதன் தன்மைகளை விளிவாகவே எடுத்துரைக்கிறார். மன இயலுக்கும் அதனை உள்ளடக்கிப் பிறக்கும் உரை நடையின் தன்மை வேறுபாட்டையும் அதில் கூறியுள்ளார். பின்னர் மேல் நாட்டில் இது பிறந்த வரலாற்றையும், இவ்வுத்தியைக் கையாண்ட நாவ

லாசிரியர்களைப் பற்றியும் சிறிது கூது கிறார். உடனே இதன் தொடர்வாத மாக, தமிழ் நாட்டில் நன்வோட்டம் பிறக்க இத்தகைய குழ்நிலை இல்லை. எனவே, 'பலமான அத்திவாரம் இல்லாத, ஒன்று' எனக் கருத்து தெரிவிக்கிறார். எந்த ஒரு அறிவுத்துறை வளர்ச்சியும் அது பிறந்த ஒரு குழல் ஒரு நாட்டின் சரித் திரத்தின் விளைவாக இருந்த போதிலும் அது உலகப் பொது. இது கலாநிதியின் சார்பான dialectical materialism-க்கும் பொருஞ்சும். காலம் தவறி அவர் அரவணைத்துள்ளார் என்பது ஓவரு விஷயம். இவைபோக: வேறு இடங்களில் கலாநிதி ஒப்புக் கொண்டிருப்பவை 'நன்வோட்ட பார்சோதனைகளின் விளைவாக சில பேறுகள் கிடைத்துள்ளன என்பதில் ஐய மில்லை. பாத்திரங்களின் மன உலகத்தை நுனுக்கமாகவும் கலையழகுதலும் சித்தரிக்கப் பல வழி களை இவ்வுத்தி திறந்து காட்டியுள்ளது, 'இன்றைய நாவலர்சிரியர்களுள் 'ஆழமான' வராகக் கருதப்படும் கோல்டிங் (William Golding), Lord of the flies, The Inheritor ஆகிய நாவல்களில் எதிர் காலச் சிந்தனைகளைச் சித்தரிப்பதற்கு இவ்வுத்தியைத் திறம்படப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.....'; 'இயக்கம் பொதுவாகத் தோல்வி கண்டபோதும், தனிப்பட்ட சாதனைகள் பாராட்டத்தக்கனவாய் எஞ்சியுள்ளன.....': நாவல் செறிவான ஓர் இலக்கிய வடிவமாக இவ்வுத்தி உதவியுள்ளது எனக் கொள்வதில் தடையில்லை' (ப. 109) என்றெல்லாம் கூறுபவர், 'நாவல் தடம் புரணு சுழி கெட்டு தடுமாறியமையையே 'நன்வோட்டயும்' ஜயத்திற்கு இடமின்றிக் காட்டுகிறது.' (ப. 109) என்று வேறு தடத்தில் கருத்துத் தெரிவிக்கிறார்.

இவர் 'நன்வோட்ட உத்தியுடன்' கொள்ளும் மாறுபாடு 'இது தனிமனி

தரின் சிந்தனையையே சுற்றிச் சுழல்வது' என்ற காரணத்தால் என்பது என யுகம். அது சரியெனில் கலாநிதியின் தர்க்க ஞானம் காணத் தவறுவது, எந்தத் தனி மனிதனின் சிந்தனையிலும் அவர் விரும்பும் 'தனிமனி தருக்கும் சமுகத்திற்கும் இடைவிடாது நடைபெறும் இயக்கத் தொடர்பின் சிந்தனை வடிவம் தன் நேர் உறவிலோசாயலாகவோ இல்லாது இருப்பது சாத்தியமில்லை, என்பதுதான், இந்த உண்மை கைலாசபதியின் வார்த்தை களிலேயே வேறிடத்தில் காணப்படுகிறது, 'சமுதாயம் என்ற நிறுவனத் தின் சுவடே இன்றி ஒரு நாவலைக் கற்பணியும் செய்து பார்க்க முடிய வில்லை. மிகச் சமீபத்தில் பிரெஞ்சு மொழியில் 'நாகரீகமாகக் கருதப்படும் Auti Novel 'நாவல் மறுப்பு' வடிவத்திற்கூட குறைந்த பட்சம் கடையம்சூழம் சமுதாயச்சாயலும் காணப்படவே செய்கின்றன' (ப. 226). திரும்பவும் கலாநிதி மேற்கோள்காட்டும் Raymond William 'எமது காலத்திலே உண்மையான ஆக்க முயற்சி முழுமையான உறவுகளை ஏற்படுத்தும் போராட்டமாகும். இவ்வளவு தனிமனித நிலையிலும், சமுதாய நிலையிலும் உள்ளது..... சமுதாயம் அதற்காதாரமான தனிமனிதர் வாழ்க்கை வடித்திலும் தனிமனிதர்கள் உறவுகளின் தொகுதியான சமூக வடிவத்திலும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளனர் (ப. 155) ..... இன்னமும் கலாநிதி விரும்புவாரானால் அவரே விரும்பி மேற்கோள் காட்டும் ஹென்றி ஜேம்ஸ் வேறோசிடத்தில் கூறியுள்ளது. (ஞாபகத்திலிருந்து எழுதுகிறேன். வார்த்தைகள் அதேயாக இல்லாமல் இருக்கலாம்) 'உனிதனது எந்த சிந்தனையும் அவனது செயல்களின் விளக்கமாகவோ, தொடர்பாகவோ, காரணமாகவோ, இல்லாமல், மனிதனது எந்த

செயலும், அவன்து சிந்தனையின் விளைவாககோ, விளக்கமாவோ தொடர்பாகவோ இல்லாமல்நான் கற்பணசெய்தும் பார்க்க இயலாது'.

'தமிழில் நனவோட்டத்தை முதலில் பரிச்சித்துப் பார்த்தவர் புதுமை பித்தன். அவரது வியற்றவு இன்றும் அவ்வளை எழுத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. ஸ. ச. ராவும் தனது சிறுக்கைகளிலே இதனை திறமையுடன் செய்து முடித்திருக்கிறோர்'. (ப. 105) 'தமிழ் உரங்கூட்டுமைப் பொறுத்தாவில் புதுமைப்பித்தன், ஸ. ச. ரா. ஆகியோர் துணிகரமான பரிசீலனைகளைச் செய்துள்ளனர் என்பதை மறுக்க முடியாது' (ப. 110) இவ்வளவுக்கும் பிறகு... . . . . . 'ஸ. ச. ரா. தனது அரை வேக்காட்டு நனவோட்ட நடையில் சிறுக்கைகள் எழுத முற்பட்டபோது.....' (ப. 215), 'பரிசோதனை என்ற பெயரில் பம்மாத்து பண்ணுகிறவர்களிடமிருந்தும் ஏற்றுக்கொடுக்க வேண்டும்' (ப. 111) எவ்வளவு முரண்பாடுள்ளது. கலாநிதி, தான் என்ன எழுதுகிறோம் என்தெரிந்துதான்மீதுகிறாரா? பரிசோதனை பற்றி பாராட்டுகள் அவர் அளித்தது ஒரு புறமிருக்க இங்கு பரிசோதனை பம்மாத்து ஆனது எவ்வாறு என்பது விளக்கப்படவே இல்லை. தன் அவ்வப்போதைய மனவிகாரத்திற்கேற்ப வார்த்தைகளை நயமற்று, நாகரீகமற்றுவிசும் பண்புகளைக்கற்ற இடங்களில், கலாநிதி கைலாசபதியிடம் காணப்படுகிறது. பொது மேடை அரசியலின் பாதிப்பு பெற்ற மனத்தின்தன்மைகளே இலவை. நாம் இத்தகையதாக்க ரிதீயோடு, வாதத்தோடு, என்ன செய்ய முடியும்? பரிதாபப்படலாம்.

'நனவோட்டம் ஆடி ஓய்ந்தது' (ப. 195) என்கிறார் கலாநிதி. இன்னென்று ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ் தோன்றவில்லை என்ற அளவில் இது சரி. இன்னென்று Ulysses எழுதப்படாதது நனவோட்ட உத்தியின் ஆடிய ஒய்வாகாது. இன்றைய ஃபாக்னர், அப்டைக் (Updike) கால்டிங் என், இப்பொழுது எழுத

படும் பெரும்பாலான இலக்கியங்களில் இவ்வுத்தி அதன் தேவைக்கேற்ற சங்கரபங்களில் பயன்படுத்தப்படுவதைக்காணலாம். இவ்வுத்தி நாவல் எழுதும் முறையில் ஒரு கருவியாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதே இதன் ஜீவிய நியாயத்தை ஸ்தாபிக்கிறது. கைலாசபதி யே கூறுவதுபோல, இவ்வுத்தி 'பாத்திரங்களின் மன உலகத்தை நுனுக்கமாகவும், கலையழகுடனும் சித்தரிக்கப்பல வழிகளை திறந்து காட்டியுள்ளது'. இவ்வளவே தான் இவ்வுத்தியின் சாதனை கோக்கமும். ஆகவே அது ஓய்ந்ததாகாது. இலக்கிய மரபில் ஒன்றியைந்ததாகும்.

நனவோட்ட உத்தியின்பால் கலாநிதிக்குள் வெறுப்பை ஸ்லைநாட்ட, 'எவியட் குத்தோலிக் மதத்தை தழுவி யதும்' 'ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ் ஸிரந்தராப் பிரயாணியாக ஜேரோப்பாவில் சுற்றி யலைந்ததையும்' 'வர்ஜீனியா வல்புசமுக தொடர்ப்பின்றி ஒரு இலக்கிய வட்டத்திற்குள் கிடந்து அடைகாத்து நாவல் பொரித்த தையும்' (கலாநிதியின் இலக்கிய பூர்வமான எழுத்துக்கள், பார்வை இது) 'பாலிஸ்ட் ஜடாமுனி முஸோலினிவின் அபிமானியாக எஸ்ரா பவுண்ட் சித்தசுவாதினை மற்று இறந்ததையும்' (கலாநிதிக்கு இருக்கும் கோபத்தில் உயிரோடு இருப்பவரையும் சாக்கவைத்துப் பார்க்கிறார்)* போன்ற வாழ்க்கைத் தகவல்களை (ப. 108) அடுக்கிக் கொண்டு போகிறார். இது நனவோட்ட உத்தியின் இலக்கிய பூர்வமான நியாயத்தையே அல்லாமையையோ ஸ்லைநிறுத்தாது. இது ஒரு மன இயல் அறிவிலிருந்து பிறக்கத் (William James-ன் Principles of Psychology) என்பது கலாநிதிக்கு தெரியும். மேலும் இதே சூழ்நிலையை அவர் பாராட்டும் வேறு இருவரைப் பற்றியும் சொல்லலாம். கலாநிதியின் மேற்கோணையே தருகிறேன். 'தீராத நோய்வாய்ப்பட்ட புருஸ்ட் படுக்கையிலேயே பல்லாண்டுகளைக் கழித்தவர். செயலு

லகிலிருந்து விடுபட்ட நிலையில் மாணவிக் கலைக்கு முற்று முழுதாக சஞ்சரித்தார். உணர்வையும் கற்பணையும் அவரைப்போல் அதிருணுக்கமாக துஞ்சியாராய்ந்தவர்கள் இரண்டொருவர் ஒன்றே கூற முடியும்.' (ப. 87) 'உளவியலை நுனுகி ஆராய்ந்து அதனை அறிவியலின் ஒரு பகுதியாக்கியதாக?' அவர் ஒப்புக்கொள்ளும் ஃப்ராய்ட். தன் மன இயல் சோதனைகளுக்கு ஒரு வியாகக் கொண்டது மனநோய்வாய்ப்பட்டவர்களையே. ஏன் முன்னவர்களைப் பற்றிய கலாநிதியில் முடிவு, கடைசிஇருவருக்கம் பொருந்தாது, கலாநிதியின் தர்க்க ஞானம் உண்மையானால் ஏன் ப்ரெளஸ்டின் நனவோட்டமும் ப்ராய்டின் மனவியலும், மற்றவர்கள்தைப்போலவே 'தனிமனிதருக்கும் சமூகத்திற்கும் இடைவிடாது நடைபெறும் இயக்கத் தொடர்பின் சித்தனைதடம்புராணடு சுழி கெட்டுத்தடுமாறியதன்' விளாவாக்கொள்ளவில்லை? கலாநிதி? இயர்களிடம் ஏன் 'புற உலகப் பற்றின்மை, அகநோக்குவிரக்கி, நம்பிக்கை வீழ்ச்சி, தனிமனித வாதத்தின் உச்ச நிலை' போன்றவற்றைக் கலாநிதி காணவில்லை?

ஒரு சிந்தனை பூர்வமான கலாபூரி வமான், இலக்கிய பூர்வமான பார்வையைச் செலுத்த தன்னை பக்கவுப்படுத்திக்கொள்ளாத ஒரு மனம் ஒரு அரசியல் கட்சியின் வசவு மனப்பான மையில் இறங்கியிருக்கிறது. 'பாலிஸ்ட் ஜடாமுனி' 'அடை காத்தல்' 'பொரித்தல்' போன்ற பதங்கள் பண்டும் பக்கவுமும் இல்லாத மனம் தன்குக் கைவாத இலக்கிய ஒழுங்கில் (literary discipline) இறங்கும் போது நிகழும் வீபரீதங் னைக் குறிக்கின்றன.

இதற்கெல்லாம் காரணம் வேறுக்ம்யூனிஷ சித்தாந்தம் இவற்றையெல்லாம் அங்கிகரிப்பதில்லை அதன் அதிகார பிடத்திற்கே இவற்றில் எவற்றை ஒதுக்குவது எதை அங்கிகரிப்பது என்ற குழப்பம் நீடித்து வருகிறது.

* இக்கட்டுரை னௌவந்தபோது எஷ்ரா பவுண்ட் உயிரோடு உள்ளார்.

அதன் அங்கீகரிப்பிலும் ஏரி, நிராகரிப்பிலும்சரி முரண்பாடுகள் தீற்று உண்டு.

இந்தஸையில் திட்டவட்டமான தாக்கிதுகள் கிடைக்கச் செய்ய அதிகார பீடத்தின் உச்சத்திலிருந்து, கடைசிஸையில் கலாநிதி வரை, இடைப்பட பல படிகளில், இங்கும்பெய்து நீடித்து வருகிறது. கலாநிதிகளுத் தெளியாது என நினைக்கிறேன். கம்யூனிஷன் சித்தாந்தத்தைத் தமுனியிருக்கும் செக்கோஷ்டிலாவாக்கியாவில் ஒடிசூய்ந்ததாக கலாநிதி கருதும் நனவோட்ட வந்து, 1966-ம் ஆண்டு படைப்பான ‘Diamonds at the night, என்ற திரைப்படம் பூராவும் நனவோட்ட வத்தியின் வீரிய ஜேமஸ் ஜாப்ஸ் சாதித்ததற்கும். மேலானாவிருஷ்டி நிகழ்ந்தது, (கலாநிதித்தற்கும்) நோவோத்தினி காலத்திய செக்கோஸ் லாவேக்கியாவியாவில். இன்றைய கம்யூனிஷன் உலகம் கால்கானை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. செக்கோசெல்லாக்கியா மட்டும் அல்ல. கைலாசபதி தன் இருட்டறையை விட்டு வெளியேறி உலகைக்காண வேண்டும். குறைந்த பட்சம் ஐஞ்சல்களையாவது திறந்து பார்க்க வேண்டும்.

‘எனிமையை உள்ளியல்பாகக் கொண்ட வசன நடை சிக்குப்பிக்காகும் போதில் அது உள்தான்சூக்குக் காரணமே இல்லாது போகிறது’ (ப87) ‘கருத்தைத் திட்டவட்டமாத் தெளியிப்பதற்காகத் தேடிப்பெற்ற உரைநடை நேரத்திரானப்பை இன்று லிர்கையில் பெற்றுள்ளது’ (ப111) ‘இதில் எனிமையும், உண்மையும் ஒருங்கே குடிகொள்ளாது’ (ப110) ஸிலமையைச்சாரும்கொசுதையாசபதி ‘தன்னளவில் உயர்தர, எழுத்தாளர் இல்லாது’ பிரபல, எழுத்தாளரான மாம்-ஜீதுனைக்கலைகளிலிருந்து பொருளை விளங்கிக்கொள்ள வாசகன் விசேஷ முயற்சியைடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கோரும் எழுத்தாளர்களை என்றுமே என்னுல் அதிகம் பொறுக்க முடிவுகளிலை. குடசமமான சிந்தனைகளை யெல்லாம்

தெளிவாக விளங்க வைத்தல் இயலும் என்னும்னைமெபரிய தத்துவங்களைகளைப் படிக்கும் பொழுது புலனுகிறது’ (ப. 110 111) இதேங்கு நமது அகிலன், கல்கி போன்ற இவக்கியத்தில் எதுவும் சாதிக்காத வெறும் பிரபல எழுத்தாளரை துணைக்கழைத்தது கைலாபதிக்கு சௌகர்யந்தான். ஆனால் அது அவரது கருத்தை மெய்தித்தாகாது.

பேரவேறுபட்டவை. மாருனவை. கைலாசபதி யின் அர்த்தத்தில் எளிமை நாடும் மனம், ஒரு பத்ரிகை மனம், நோய்க்கருன பண்பில், பொதுஜன நோக்கம் கொண்டமனம் (demagogic mind) இதற்கும் சிந்தனை, இலக்கியம் போன்றவற்றிற்கும் உறவு ஏதும் இல்லை. இதைத் தெளிவாகச் சொல்வது என்றால் நான் C. E. M. Joad-த தான் மேற்கோள் காட்ட வேண்டும்.

‘There is no necessary reason-at least I know of none-why the universe should be readily comprehensible by a twentieth-century mind, or why persons of average capacity should be enabled easily to grasp the thoughts of the profoundest intelligences that life has yet succeeded in evolving.’ (Guide To Philosophy- (ப. 11)

III. நாவல் இலக்கியமும் தனிமனிதக்கொள்கையும்

மிக சவாரஸ்யமான பகுதி இந்த அதியாயம். ‘தனி மனிதர்களாக மக்கள் ஏன் மாறுகிறார் ன்?’ (ப 118) இது கைலாசபதியின் கேள்வி. தனிமனிதர்களாவதற்கு முன் என்னவாக அவர்கள் இருந்தார்களோ தெரியாது. மார்க்ஸின் ஏற்பாட்டில் தனிமனிதனுக்கு இடமில்லை. ஏனெனில் கம்யூனிஸ்டுகளின் கற்பனை சுவர்க்கத்தில் தனிமனிதன் முரண்பட்டவான். ஆகவே அவன்துதனித்துக்களின் இழிநிலையைக்கவில்லையா? மேலும் ‘நனவோட்ட உத்தி உரை நடையில் கையாளப்படும்போது அடையும் தனிக்க இயலாத சிக்கலைப்பற்றி’ (ப87) கலாநிதியே ஒப்புக்கொள்ளவில்லையா?

கலாநிதி சில வேறுபட்ட லிசயங்களை ஒன்றுக்கிக் கூழப்பிக்கொள்கிறார். அச்சயந்திரத்தின் தோற்றும் விளைவித்த சில சமூக நிகழ்வுகளை (பத்திரிகை)யும், வளர்ந்து வரும் விஞ்ஞான அறிவும், சிந்தனை வளமையும், பாதிக்கும் இலக்கியத்தை யும் குழப்புவதின் விளைவு இது. இரண்டு

எதிர்ப்புகளை குறிக்கவில்லை. விஞ்ஞானமும் அறிவுத்துறைகள் வளர்ச்சியும் மார்க்ஸிய வாதத்தின் அடிப்படைகளைத் தகர்க்கும் எதிர்ப்புகளை மனதில் கொள்கிறேன்.

அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தாலும், கொண்டுகண் கூசி கண்களை மூடிக்கொண்டாலும் அவர்களின் நிரணய அமைப்புகளில் தனிமனித்தவம் இருப்பதை காணலாம். ஏனெனில் தனிமனித்தவம் உண்மைக்கு எதிராகவே மறுக்கப்பட்டமுடியும். குறிப்பாக நாம் ஒரு விஷயத்தை இப்போதைக்கு மாதில் கொள்வது கல்வது. மாக்ஸிய அமைப்பில் தனிமனித்தவம் மறுக்கப்படும்பொழுது, ஒரு நோக்கில் அது தற்காலிக நிர்ப்பங்கள்தோன்றிற்காகவே(For sheer expediency) மறுக்கப் படுகிறது என்பதையும், ஒருமாறும் நிலையில் தனிமனித்தவம் தம் லட்சிய பூர்த்திக்கு இடையூருக் யயன்படுத்தப்படும் என்ற பயத்தினாலுமே மறுக்கப்படுகிறதென்பதையும், அடிப்படையான தார்ப்பரியத்தில், ஒரு நோக்கில், இன்றைய அவரது அடியார்களான கஸ்யுனிஸ்ட்டுகளுக்கு இல்லாதபோய் விட்ட, ஆனால் மார்க்ஸிய அமைப்பை அவர் காலத்தில் அவர் உள்ளின்று உந்திய மார்க்ஸின் மனிதாபிமான நோக்கில் பார்த்தால், மார்க்ஸியமே ஒருவித பிறழ்ந்த தனிமனித அபிமானமே என்பதையும் உணரவாம். பேசகட்டும். தற்காலிக நிர்ப்பங்கள்தீர்க்காக, சௌகர்யத்திற்காக மறுக்கப்பட்ட தனிமனித்தவம், இவ்வணமைப்பில் பல முன் பாடுகளை விளைத்திருக்கிறது—இந்திராகரிப்பு இயற்கைக்கும் உண்மைக்கும் விரோதமான காரணத்தால், இவ்வத்தியாத்தின் சர்ச்சையின் போக்கிலேயே நாம் பல முரண்பாடுகளைக் காணபோம். ஆனால் இம்முரண்பாடுகள் எல்லாமே மார்க்ஸிய முரண்பாடுகளின் விளைவால்ல. கலாநிதி கைலாசபதியின் அரைகுறை சிந்தனை விளைவுகள். கைலாசபதி போன்ற அடியார்களுக்காக, மார்க்ஸ் சிலுவையை தூக்கவேண்டியிருக்கும் பரிதாபம். முழுமொத்தமான விளக்கத்தை யாரா

வது நன்கு கற்றறித்த, புத்திசாலித் தனமான மார்க்ஸியவாதி கேள்வி எழுப்பினால் அப்பொழுது பார்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் இப்போதைக்கு, “தனிமனிதர்களாக மக்கள் ஏன்மாறுகிறார்கள்?”—

கைலாசதியின் பதில்கள்:

“வழி வழி வந்த வாழ்க்கை முறைகளிலே மாற்றம் ஏற்படும் பொழுது பழைய வரம்புகளுக்குள்ளே தொடர்த்து வாழ முடியாதவர்களுக்கு தெருக்கடி தோன்றுகிறது. அவர்களுக்கும் அவர்து சூழலுக்குமிடையே இயைபு இன்மை வளர்கிறது (ப-118) ..... பழைய நிலமானிய சமூகத் தினிருந்து விடுபட்டு புதிய மத்திய தரவர்க்கம் உருவாகும்பொழுது உடசீகழ்ச்சியாகத் தனிமனித கொள்கையும் பிறக்கிறது ..... வரலாற்றின் நியதி இது” (ப. 118)

(இடையில் ஒரு வார்த்தை-பழைய நலமானிய சமூகத்தின் அழிவில் முதலாளித்துவ சமூதாயம் ஒரு வாகிறது என்பது மார்க்ஸிய வாய்ப்பாடு. இவ்வாய்ம்பாடு முழு நிருபணமாகாது போகவே, பின்னர் வந்த மார்க்ஸியவாதிகள் செய்துகொண்ட சமரசம் ‘புதிய மத்திய தரவர்க்கம்’—இது மார்க்ஸிய வாய்ப்பாட்டில் இல்லாதது)

இதிலிருந்து பல கேள்விகள் ஏற்கின்றன. தனிமனிதனை வைத்து சமூகம் என்பதெல்லாது, சமூகத்தை ஆரம்ப திலையாகக் கொண்டு அதன் தனிநிலையற்ற (without an identity) அங்கமாக (a cell in an organism) தனிமனிதனைக் காணப்பது, இடையில் ஏற்பட்ட ஒரு பொருளாதார, அரசியல், சமூக கொள்கையின் நிர்ப்பந்தத்திற்காகப் புகுத்தி ஒரு விகாரம். இதற்கு அதாரமாக, தாம் முதலில் நரணயித்துக்கொண்ட historical materialism என்ற சமூகவியல் கோட்பாட்டின் பார்வையிலேயே அதந்து நியாயம் கந்பிக்க. அன்றுவரை சாத்தியமாகியிருக்த விஞ்ஞான அறுவுத்துறை

வளர்ச்சியின் கட்டுகளில் சிலவற்றை ஏற்றும், சிலவற்றை மறுந்தும் பிறப்பிக்கப்பட்ட கோட்பாடு dialectical materialism. (குதிரையின் லாலைப்பார்த்து அறிந்தவிலரங்களைக்கொண்டு தீட்டிய குதிரையின் சித்திரம்) ஆனால் இன்று பிரசார சௌகரியத்திற்காக இன்றைய கம்யூனிஸ்டுகள் இவற்றின் தெசடர்பை (sequence) மாற்றிப் போட்டுக் கொள்ளலாம். நமக்குத் தெரிந்தவரை தனிமனித கோட்பாடு வேதக் காலம் தொட்டு வருவது மற்ற விடங்களிலும் அப்படித்தான். தனிமனித வாதத்திற்கு ஆதாரங்களை மேல் நாடுகளில் ஆதி கிரேக்க தத்துவமாதிரிகளிலிருந்து தொடங்கலாம். இது மறுக்கப்படவேண்டும் என்றாலே எழுந்தது ஒரு அரசியல் காரணம்பற்றி தான். இதன் சப்தரப்பத்தில், நிலமானியம், அழிவு, மத்தியதர வர்க்கம் என்றெல்லாம் பேசவது அறியாமை, அல்லது அறிந்து செய்யும் வஞ்சக அரசியல் பிரசாரம். இவர்கள் கருத்து முதல் வாதத்தைத் தீண்ட மறுப்பதே இதன் அடிப்படையில்தான். தனிமத கொள்கை, தனிமனிதனுடன் பிறங்கது. கருத்து முதல் வாதம் இன்றைய விஞ்ஞான அறிவுத்துறைகள் வலியுறுத்துவது. தனிமனிதன் ஏதோசமீபத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவல்கள், சமூதாயம் மாற்றத்தின் பிறப்பு என்பதெல்லாம், ஒரு நோய் கூருன மனத்தின் பீதியுற்ற நிலை.

அடுத்து, நாவல் என்ற இலக்கிய உருவம் தோன்ற காரணம்: இத்தகைய புதிய மத்தியத்தர வர்க்கம் நிலமானிய சமூதாயத்திலிருந்து தோன்றும் பொழுது “வழி மின்த நம்பிக்கைகள் நியதிகள், சமூக உணரவுகள் ஆகியவற்றிகும் தனிமனிதருடைய எாழ்க்கை நிலைக்கும் பொருந்தாமை ஏற்படும் பொழுது முரண்பாடு தோன்றுகின்றது. அந்த முரண்பாட்டினை, அதாவது மனிதருக்களும், மனிதனுக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையே தோன்றும் மோதலை அடிநிலையாகக் கொண்டதே நாவலிலக்கியம் என்கிறார்களான விஞ்ஞான அறுவுத்துறை

ஏரமாணத்தை முரலாகியின் ஜேஞ்சி கதை ஸேர்வான்டிலின் டான்க்விக் ஜோட், ஸ்காட்டின் வரலாற்று நவீ னங்கள், ஏன் ஆங்கில இலக்கியத்தின் ஆரம்ப நாவல்கள், ஏன் எமிலி ப்ரராண் டேயின் ‘Wuthering Heights’ போன்ற வற்றை வைத்து நிருபணம் கான வேண்டும். முடியுமா? அல்லது, இதை கொள்கையளவில் வேறு விதத்தில் கூட பார்க்கலாமே. ஒரு சமுதாய மாற்றத்தில் ஏற்படும் சமூக, தனிமனித முரண்பாட்டினால் விளைவது நாவல் இலக்கியம் என்பது உண்மையானால், தனிமனித வாதம் அழிந்து, சமூக முரண்பாடுகள் அழிந்து, வர்க்க பேதமற்ற சோஸலிஸ சமுதாயத்தில் நாவல் இலக்கியத்திற்கே இடமில்லை என்பது “தர்க்க ரீதியான விளைவு” ஆகவேண்டும். இப்போதுள்ள எந்த சோஸலிஷ சமுதாயத்தில் நாவல் இலக்கியம் மறைந்துள்ளது என்பதை யாராவது மார்க்ஸிய வாதி சொன்னால் கல்லது.

நாவல் அழியவில்லை. இதன் பொருள் சோஸலிஷ சமுதாயத்திலும் முரண்பாடுகள், இயைபு இன்மை நீடிக் கிண்றன, அங்கு, அடக்கு முறைகளை மீறி, தனிமனித வாழ்வு நீடிக்கிறது என்பது பொருள். இன்றைய மார்க்ஸிய வாதிகளின் சித்தாந்தத்தின் ‘தர்க்க ரீதியான’ விளைவு இதுதான். கலாநிதி அளிக்கும் இத்தர்க்க இணைப்பு (நிலமானிய அழிவு—தனிமனிதன்-முரண்பாடு-நாவல்) நான் ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டாலும், சோஸலிஸ சமுதாயங்களில் காணப்படும் நிகழ்வுகளை (தனிமனிதன்-முரண்பாடுகள்-இயைப்பு இன்மை முதலியன) இவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தாலும் நான் காணகிறேன். சோஸலிஸ சமுதாயத்திலும் alienation of the individual from society இருக்கத்தான் இருக்கிறது. இது மார்க்ஸிய நிர்ணய அமைப்பில் இல்லாதது. எதிர்பாராதது. இதற்குள் மார்க்ஸிய வாதிகள் விளைக்க இயலாதது. ஆதலால் ஒப்புக்கொள்ள மறுப்பது.

இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படை முக்கியத்துவம் பெறுகிறது”.....
(ப. 134)

“அவருக்குப் (மாதவையாவுக்கு) பின்வந்த நாலாசிரியர் பெரும்பாலா ஹேர், தனிமனிதர் இயங்கும் சமூகாயப் பகைப்புத்தை மறந்து பாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகளையே பிரதான மாகக் கொண்டனர். இதன் விளைவாக கைவிடப்பட்ட குழந்தைக்கு ஒடு செய்ய வேண்டி நாவலில் மிகு உணர்ச்சிக்கு புகுந்தது. புகவே, நாவலின் வீழ்ச்சியும் ஏற்படலாயிற்று. பி. எம். கன்னம், அகிலன் முதலியோரது தொடர்கதைகள் இவ்வண்மைக்கு சிறந்த எடுத்துக் காட்டுக்கள்..... (ப. 133)”

சமுதாயப் பகைப்புலம் மறந்தால், பாத்திரங்களின் உணர்ச்சிபிரதான மாகியதால், நாவலில் மிகு உணர்ச்சி எப்படிப்புகும் என்பது தெரியவில்லை. இது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். மேலும்,

“சொந்த மனத்தவிப்பைத் தனி தத்துக் கொள்வதற்காகவே எழுதினால் தனிகாசலம். அது கலைஞருக்கும் சமூக வாழ்க்கைக்கும் உள்ற உறவிலிருந்து விலகிப் போலி உணர்ச்சியிலே அமிழ்ந்து சுகங்கரனும் மட்டும் பாவத்தை வளர்த்து விடுகிறது” (ப. 135) என்று பாவை விளக்கு பற்றி கூறுகிறோர். மேலும்,

“பணம் வேண்டியது தான். எழுத்து அதற்கு பணிந்துவிடக்கூடாது மற்றவர்களுக்குப் பிடித்ததை எழுதிக் கொண்டிராமல் தனக்குப்பிடித்ததை எழுதிமற்றவர்களைப் படிக்கத் தான்ட வேண்டும்” - பாவை விளக்கிவிருந்து இம் மேற்கோள் காட்டி, கைவாசபதி தொடர்கிறூர்.

“தான்: மற்றவர்” என்ற பிளை தோன்றிய பொழுது கலையின் சமூகப் பண்பு செயற்படவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. அது மட்டுமின்றி. மற்றவரிலும் தான் உயர்வு என்ற உணர்வு தோன்றி விடுகிறது. இதன் விளைவக்க கலைக்கும் பணத்திற்கு முள்ள முரண்பகு மறைந்து ‘தான்’

இவ்வாறு. அடுக்குடுக்கான பிரமாணங்கள் அடுக்கப்படுகின்றனவே ஒழிய, இவை ஒன்றையொன்று பின்தொடரும் தர்க்க ரீதியான இணைப்பு என்ன என்பதே தெரிவதில்லை. தொடர்பில்லாத பல கருத்துக்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடுக்கப்படுவதன் காரணத்தாலேயே, தர்க்க விளைவுகள் ஸ்தாபிக்கப்படுவதாக ஒரு பிரமை கலாநிதிக்கு இருக்கிறது. (இப்பிரமையை, சுயநினைவின்றி கேட்கும் ஒரு கூட்டத்தில், சொந்களின் தாள்கதியில், அர்த்தமில்லாதத்தில் அர்த்தந்தை ஏற்படுத்துமுடியும் என்பது பிரசாரா, பொதுக் கூட்டப் பேச்சு உத்திகளில் ஒன்று) இத்தகைய முரண்பாடுகள், சம்பந்தமில்லாத கருத்துகளின் பினைப்பு, சிறிதும் சிந்தனையின்றி தரப்பட்டுள்ளன என்பதற்கு அத்தாட்சி வேறிடத்தில் காணப்படுகிறது.

ந. சிதம்பர சுப்ரமணியத்தின் ‘இதயநாதத்தை’ப் பற்றி அவர்க்காறு வகைக் கவனிக்கமாம்.

‘சங்கீதத்தின் பயன் ஆத்மானந்தமே. சங்கீதமென்பது ஒரு தொழில் முறையாகிவிட்டது. மனிதனின் ஆந்மானந்தை உயர வைப்பதற்குப் பதில் அது கீழிறங்கி வந்து வளைகிக் பேரமாகிவிட்டது’ (ப. 139) என்றெல்லாம் நம்புகிறவர் ந. சிதம்பர சுப்ரமணியம். இத்தகைய நம்பீக்கைகளின் உரு’இதயநாதம்’ கதாநாயகன் கிட்டு. இது கைவாசபதிக்குத் தெரிகிறது. கலாநிதியின் கோட்பாட்டின்படி, ‘கலைக்கும் பணத்திற்கும் உள்ள முரண்பாட்டின் இயல்பை கண்டறிந்து அதை நீக்கும் வகையில் உழைப்பதும், மீண்டும் கலைக்கும் சமுதாயத்திற்கும் பூரணமான இயைபை ஏற்படுத்துவதுமே கலைஞரின் லட்சியமாக இருந்தல் வேண்டும். விரக்திக்கு போதிய காரணம் இருப்பினும் அதனை வளர்ப்பது எதிர்மறைடான போக்காகும்.’

மேறும், ‘கலையின் சமூகப் பணியை மறுத்து அதில் பண்பு நலம் (தரம். Quality) காண்பவர் களிடம் (ப. 145) கலாநிதிக்கு உடன்பாடு இல்லை.

இவ்வளவுக்குப் பிறகும் கூட கலாநிதி, இதய நாதத்தில், கலையுண்மையைக் காண்பதும், கதாநாயகன் கிட்டுவின் ‘ஆத்மாப்பணத்தில்’ சமூக ஸிராகரி ப் பில்’ அவனை ‘இலட்சியக் கலைஞர்களுக்க் காண்பதும் புரிவதில்லை. கலாநிதி ஒரு படைப்பின் உருவு அமைதிக்காக, தரத்திற்காக, லைச் சிறப்பிற்காக, உண்மைக்காக அல்லாது, அதன் உள் எடக்கத்திற்காகவே, அதுவும் அவர்சார்பான உறவை வலியுறுத்தும் உள்ளடக்கத்திற்காகவே ஒரு படைப்பைப் போற்றும் கோட்பாடுடையவர். சமூக உணர்வை துறந்து துண்டித்துக் கொண்டு ‘தன் உணர்ச்சிச்சியில்’ ஆழம் தன்மை உடைய என்று மொனி, வா.ச. ராமாயிருத் துவியோரைக் குற்றம்சாட்டும் அத்தியாயத்திலேயே, பொதுவாக நாவல் ‘பாத்திரங்களை கொண்டது என்ற அடிப்படையில் தொடங்கி பின் அப்பாத்திரங்களே நாவல் என்ற நிலைக்கு மாறும்’ (ப. 155) போக்கைச் சாடும் கலாசபதி, ஜெயகாந்தனின் ‘சமூகம் என்பது நாலு பேர்-ல்’ வரும் முத்துவேலின் ‘பாலுறவு பிரச்சினைகள் சமூக பிரச்சினையாகாது தனிமனிதப் பிரச்சினையாகியதற்காக’ (ப. 153) ஜெயகாந்தனைச் சாடும் கலாசபதி, ‘அகிலனின் தனிகாசலமும், அன்னுமலையும் பார்வைக்கு சமூக உணர்வு கொண்டவர்களாகத் தோன்றினாலும் (ப. 159) சமூக, கலைப் பிரச்சினைகள் அவர்களின் சமூக உறவி விருத்து பிறக்காமல் வெறும் பேச்சளவில் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்ட வார்த்தைகள் ஆகிலிட்ட போலித் தன்மைக்காக, உண்மையில் அவர்கள் ஆழந்துவிடும் காதல் தன் உணர்ச்சிக்காக அகிலனைச் சாடும் கலாசபதி, எத்தகைய சமூக உணர்வையும் காட்டவில்லையென்று கலாநிதியே ஒப்புக் கொள்ளும் ‘இதயநாதம்’ மாத்திரம் கலையாவது எப்படியென்பதற்கோ, ஆத்மானந்தம் என்ற personel salvation

-வில் தன்னுணர்ச்சியில், தன்னை ஆழ்த்தி கொள்ளும் கிட்டு எவ்வாறு கலைஞர்கள் பதும் கொடுக்கவில்லை. ந. சிதம் பர சுப்பிரமணியத்திற்கு அளிக்கப் படும் சதந்திரம் (நான் அதை வரவேற்கிறேன் எப்பது வேறு விஷயம்) மொனி வா.ச. ராஜ் புதுமைப்பித்தன் போன்றேருக்கு மறுக்கப்படுகிறது. அகிலனுக்கும் மறுக்கப்படுகிறது (இம் மறுப்பை நான் வேறு சாரணங்களுக்கு வரவேற்கிறேன் எப்பதும் வேறு விஷயம்). கலாபதியின் கூற்றுக்களில் முரண்பாடுகள் அதிகம்.

‘மற்றவர்களுக்குப் பிடித்ததை எழுதிக்கொண்டிராமால் தனக்குப்பிடித்ததை எழுதி மற்றவர்களைப் படிக்கத் தூண்டவேண்டும்’ என்ற அகிலன் கூற்றின் மேற்கோள் காட்டி (அகிலன் கூற்று காத்தான் வேதம் ஒதும் பாணியில் இருக்கிறது என்பது ஒரு புறம் இருக்க) — இதில் ‘தான்’ ‘மற்றவர்’ என்ற பினவு ஏற்படுவதாகக் கூறுகிறோர் கலாநிதி. ‘மற்றவர்களைத் தூண்டவேண்டும்’ என்று கூறுகிறவர்கள் எவ்வாறு ‘சமூக பண்பு செயல் படவில்லை’ (ப. 134) எனக் கூற முடிந்ததது? இதையே தொடர்ந்து ‘சமூகத்திலிருந்து முற்றுக பிரிந்தது மட்டுமென்றி நம்சிக்கை ஊட்டக் கூடிய இரண்டொரு வாசகிடமிருந்தும் பிரிந்ததுக் கொள்கிறேன்’ (ப. 146) என்பதும் கலாநிதியின் குற்றச்சாட்டு.

ஆனால் இதிலும் மோசமாக, தனினைச் சுற்றிடுள்ள அவர்களத்தை உறவு சமூகத்தை உடன் துண்டித்துக் கொண்டு ‘வாழையடி வாழையாகப் பிறக்கும் எவ்வே ஒருவனுக்கு நான் எழுதிக் கொண்டிருப்பதாகவே மதிக்கிறேன்’, என்று புதுமைப்பித்தன் சொல்வதை எடுத்துக்காட்டி (ப. 145) “கலையுனர்வுள் வாசகைன் அல்லது ரசிகை சமகாலத்திலேயாவது எதிர்காலத்திலேயாவது காணலாம் என்ற சிறு தெம்பு இருந்தது” (ப. 144)

என்று புதுமைப்பித்தனை பன்னித்து விடுகிறோர் கலாநிதி.

“தனிமனிதரிலும் தெரிந்தெடுத்து சிலரைப் பாத்திரமாக கொள்வதால் காலப்போக்கில், ஒருவர் அல்லது சிலரே நாவலில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனர். சில சமயங்களில் நாவலாசிரியன் கவனம் முழுவதும் ஒரு பாத்திரத்தின் மீதே செலுத்தப்படுகின்றது. ஜெயகாந்தனின் ‘கோகிளை என்ன செய்துவிட்டாள்’ ‘சமூகம் என்பது நாலு பேர்’ முதலிய நாவல்களில் இதனைக்காணலாம். குற்பிட்டபாத்திரத்திற்காக வக்காவத்து வாங்குவது போல நாவல் அமைந்து விடுகிறது. முத்துவேலருக்காக ஜெயகாந்தன் வாதம் புரிகிறோர். இத்தகைய நாவலையே Raymond Williams மிகப் பொருத்தமாக, the fiction of special pleading என்கிறோ” (ப. 154) என்று கலாசபதி ஜெயகாந்தனைச் சாடுவது முழுவதுமே பொருத்தும். கிட்டு என்னும் சங்கீத உபாசகன், சங்கீதத்தின் லெளிக் கொட்டாட்டுப்புகளை, சமூக உறவுகளை அறுக்குக்கொண்டு, தன் ஆத்மானத்திற்காகவே அற்பணிக்கும் இலட்சிய வேட்கையையே பொருளாகக் கொண்ட இதயநாதம் வக்காலத்து வாங்குவதல்ல, novel of special pleading அல்ல, கலையுண்மை நிறைந்தது என்று போற்றுகிறோர்.

வேறு இடத்தில் ‘கலையைச் சந்தைக்காக தயார் செய்வதிலே வெறுப்பும் விரக்தியும் கொண்ட ஒரு கலைஞர்தனது படைப்பையே யாவுமாகக் கருதி அதனுள் ஆழந்து விடுகிறேன். இதிலுள்ள விசித்திரம் என்னவேன்று, இங்கு அவனது படைப்புதனித்ததுண்டித்த ஒரு பொருளாக மாறிவிடுகிறது: சந்தையை மறந்து அல்லது நிராகரித்து தனது ‘உடமை’ என்று அவன் எண்ணத் தொடங்கிய அதே கணத்தில் அகநிலைப்பட்டுவிடுகிறேன். கலை, தனது இலக்கணத்தையும் இயல்பையும் (அதாவது சமூக-

யனியையும் செயற்பண்பையும்
இழக்கத் துவங்கிவிடுகிறது ..(ப.144)

எதோ கைலாசபதிக்குத் தெரிந்த
மந்திர ஜாவ வித்தை காரணமாக
இவையெல்லாம் இதய நாதத்தில்
நேர்வதில்லை போலும்.

இக்குழப்பங்களுக்கெல்லாம் கார
ணமே, கலைக்கும் அன்றைக்கும் அடிக்கும் சம்பந்தமில்லாத அரசியல் கொள்
கை சிர்ப்பந்தத்தால், பிறந்த கட்டுப்
பாடுகளின்பார்வையில் காணுதவற்றை
யெல்லாம் காணும். காண்பவற்றைக்
காணுதிருக்கும் கலை நேர்மையின்மை
(absence of artistic integrity) அறிவு
நேர்மையின்மை (absence of intellectual
honesty) தான் காரணங்கள் எனத்
தோன்றுகிறது. இவ்வத்தியாயத்தின்
விழரசனத்தை கலாநிதி கைலாசபதி
யின் மேற்கொண்டன் முடிக்கலாம்
என நினைக்கிறேன்.

‘இன்று வரை ஆங்காங்கு இவ்
விரு நாவல்களும் (மறையலை அடிகளின் நாவல்கள்) நிலவி வருகின்றன
என்றால் அதற்கு எமது இலக்கிய
உடகிற காணப்படும் திறனுயிரும் மந்த
மும் இலக்கியத்திற்குப் புறம்பான
விஷயங்கள் தர நிர்ணயத்திலே தலை
யிலுவதே காரணங்களாம்’ (ப.174)
(அடிக்கோடுகள் எம்மாவிடப்பட்ட
நை).

சாத்தான் வேதம் ஒதும் கட்டம்
இது. புதுமைப்பித்தனைச் சாடும்
பொழுது ‘இலக்கியத்திலே ரம்
அல்லது பண்பு நலம் பேண விழை
பவர்கள் இத்தகையோரே’ என்று
கூறுகிறார் கைலாசபதி. கைலாசபதிக்கு
தரம் காணப்படில் விருப்பமில்லை என்ப
தையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்
டால் மேற்கொண்ன வாசகங்கள்,
கைலாசபதியின் வீட்டில் நிலைக் கண்
னைடி இல்லை, அவரும் தம் உருவைக்
தண்ணையில் பார்த்து அறிந்து
கொண்டதில்லை என்பதை நிருபிக்கும்.

IV. ஆங்கில மூலம் தமிழ் தமுஹரம்

இவ்வத்தியாயம் முழுவதுமே எழு
தப்பட்ட நோக்கம் ‘‘மறை மலை அடிகள் நாவலாசிரியர் அல்லர், அவர் எழுதிய இரு நாவல்களும் (கோகிளாக் பாள் கடிதங்கள், நாக நாட்டரசி, குழுதவல்லி) தமற்ற ஆங்கில மூலத் திலிசுந்து பிறந்த செயற்கையான பண்டிதத் தமிழ் நடை கொண்ட தமுவல்’’ என்று காட்டவே. (என்ன கண்டு பிடிப்பு! என்ன மகத்தான சேவை!) இதற்கு அடுத்தபடியில் இரண்டாம் பட்சமாக நடேச சாஸ் திரியாரும் அப்படிப்பட்ட தமுவலா சிரியர்தான் என்று நிருபிப்பதும் இதன் நோக்கம். (280. பக்கப் புத்தகத்தில் இக்கண்டு பிடிப்புக்குச் செலவானது 46 பக்கங்கள். சான்றூதாசங்கள் 35 புத்தங்கள்).

ஒரு தனி கட்டுரையாக இருப்பின் இதுபற்றி நான் ஏதும் சொல்வதத்தில்லை. வேண்டாத, யாரும் சர்சை எழுப்பாத ஒரு இறந்தகால விஷயத்தைப் பற்றிய அர்த்தமற்ற பகட்டான ஒரு சரித்திர ஆராய்ச்சி என்று விட்டுவிடலாம். ‘தமிழ் நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்’ என்ற தலைப்பிட நினைத்த நூலில் இதன் இடம் என்ன, எவ்வளவு என்பது கேள்விக்குரிய விசயம். ஆனால் இது

போவவே இரு சமத்து நாவல்களைப் பற்றி மாத்திரமே சர்ச்சிக்கும் கடைசி அத்தியாயம் கூட sense of proportion என்பார்களே, அது இல்லாமையைக் குறிக்கும். அது மட்டுமல்ல. எல்லா அத்தியாயங்களின் உள்ளடக்கங்களுமே தமிழ் நாவலை சுற்றிச்சுற்றித் தொட்டும் தொடாமலும், ஒடிப்பின் வடையும் சுடுகுடு விளையாட்டுப் பிரயத்தனங்களாகவே இருப்பதைப் பார்த்தால், இவ்வத்தியாயம் ஏதும் ஆச்சரியத்தை அளிப்பதில்லை.

V. சிறுகதையின் தேய்வும் நாவலின் வளர்ச்சியும்

இப்புத்தகம் முழுவதிலுமே காணப்படும் ஒரு இயப்பு: வேறு குழநிலைகளில் பிறந்த ஆராய்ச்சி முடிபுகள், அவை சாத்தியமில்லாத தமிழ்ச்சமூகத்திற்கும் ஒட்டவைக்கப்படும் விந்தை. குறிப்பாக இவ்வத்தியாயத்தில் அவை எண்ணிற்றதலை. கலாநிதியின் கூற்று இது;

‘‘மரபுமரபாக வரும் காவியவடி வங்கள் யாவற்றுள்ளும் தனி நிலைசெய்யுள் அல்லது தன்னுணர்ச்சி பாட்டு (lyric) ஒன்றுதான் பொருண்மைகுறைந்தது. தொடக்கத்தில் யாழ் முதலீய இசைக் கருவிகளுடன் பாடப்பெற்ற இசை நயமிக்க உணர்ச்சிப் பாடல் பிறகாலத்திலே இசைக் கருவியின் துணை வேண்டாது பாட்டப்பட்டது’’ (ப. 108)

வேண்டுகோள்

உங்கள் சந்தாவைப்

புதுப்பித்து விட்டார்களா?

இந்த இதழுடன் உங்கள் சந்தா

முடிவடையலாம்.

தயவு செய்து புதுப்பித்துக் கொள்ளுங்கள்

ஆங்கிலத்தில் (lyric) ன் மூலத்தைப் பற்றி, அது lyre என்ற சங்கீத வாத்தியத்துடன் இசையமைத்துப் பாடுவதற்காக எழுந்த ஒருவகைப் பாடல் என்பது நமக்குத் தெரியும். இதையே, நம் தமிழ் தனிநிலை செய்யுட்டங்கும் ஏதறி, lyre - க்குப் பதினாக டார்-ஜி இடைப் புகுத்தி, நம் தனிநிலை செய்யுட்டங்கும் யாழ் வாத்தியத்துடன் பாடுவதற்காக ஏற்பட்ட பாடல்கள் என்று கலாநிதி தமது அந்புத ஆராய்ச்சியை நமக்குத் தெரிவிக்கிறார். அதுத்த பிரமிக்கத்தக்க பேரும் ஆயாய்ச்சி: ஆரம்ப சிறுகதை ஆசிரியர்கள் தம்மைக் கலைஞர் என்று சிசால்விக் கொண்டதில்லை. ஆனால் தம் சிறுகதையைக் கவிதையாகக் கண்டதும் தம்மைக் கலைஞர்களாகக் காணத் தொடங்கிவிட்டனர். ஆதாரம்?— அகிளன் தம் கதை ஒவ்வொன்றும் கவிதைத் துணுக்கு (lyric) என்றாராம். புதுமைப்பித்தனைப் பாராட்டி, ரா. மீ. தேசிகன் “இவருடைய கதைகள் கவிதா ரசம் ததும்பும் பாடல்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறாராம். தெ. பொ. மீ. யும் “புதுமைப்பித்தனைக்கைதைகள் கவிதையுடன் போட்டியிடுகின்றன,” என்று வியந்திருக்கிறார். “புதுமைப்பித்தனுக்குச் சொன்னது மற்றவர்க்கும் பொருந்தும்” (இது கலாநிதியின் து. ப. 209) இப்படியாக சிறுகதைகளுக்குக் கவிதை (lyric) என்று நற்சான்றிதழ் கிடைத்த கண்ணத்திலிருந்து சிறுகதைகாரர்கள் எல்லாம் தம்மைக் ‘கலைஞர்’ என்று கருதிக்கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டார்களாம்.

கைலாசபதிக்கு ‘கலைஞர்’களிடம் கோபம் வரக் காரணம் (சோஷில் சமுதாயங்களில் கலைஞர்கள் கிடையாது போலும்) இவர்கள் எல்லாம் சமூக உணர்வற்ற தன்னுணர்ச்சிகாரர்களாக இருந்ததாம். புதுமைப்பித்தனுக்குக் கூட சமூக உணர்வு இருந்தது இல்லை என்பது கலாநிதியின் வாதம். ‘சாப விமோசனம்’ ‘கயிற்றரவு’ என்ற இரு கதைகள் எழுதியதும் புதுமைப்பித்தன் சமூக உணர்வற்ற

தீவிரத் தனிபர்வாதியாகிவிட்டார். இக்கதைகளுக்குப் பின்னர், அதற்குமுன்னர் என இருவித நிலைகளைக் கூட இவர்கள் அனுமதிப்பதில்லை. இக்கதைகளை எழுதிய அந்நொடியிலேயே, சமூக உணர்வு இருந்ததாகக் கருதப்பட்ட ‘பொன்னகரம்’ எழுதிய புதுமைப்பித்தன், இன்று வெறும் தீவிர தனிநபர்வாதிதான்). சரி. இவற்றிற்கு ஆதாரம், கலாநிதி காட்டும் பல மேற்கோள்களில் இரண்டு:

“என் நுடைய கதைகள் உவகத்துக்கு உபதேசம் பண்ண, உயிக்க ஏற்பாடு செய்யும் ஸ்தாபனம் அல்ல” என்று சொன்னது தவிரவும், “இவர்கள் எல்லாரிலும் புதுமைப்பித்தன் மிகப் பிடிவாதமான தனி நபர் வாதி! தீவிரவாதி என்பதில் ஜயமில்லை. கலை கலைக்காகவே என்னும் கொள்கைக்காகப் புதுமைப்பித்தன் வீர்தீரமாகப்போராட்டினர் என்றால் அது தவறுகாது” என்ற தி. க. சிவகங்கரனின் தீர்ப்பு வேறு ரிகார்ட்டில் இருக்கிறது. நான் பதில் கொள்ள வேண்டியதில்லை. கலாநிதியும் சரி தி. க. சி. யும் சரி, புதுமைப்பித்தனைப் படித்ததில்லை; படித்திருந்தாலும் புரிந்து கொண்டதில்லை என்பது தெளிவாகும். புதுமைப்பித்தன் என்றுமே கலை கலைக்காகவே என்ற கொள்கைக்காகவே இருந்ததில்லை. சமூக உணர்வற்றவராக இருந்ததில்லை. இவற்றுடன் அவர் தீவிர தனி நபர் வாதியும்தான். கம்யூனிஸ்டுகள் அராதியில்தான் இம்முன்றும் முரண் பட்டவை.

இன்னும் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் வாய்ப்பாடு. “பெரிய சமூகாய மாற்றக் காலத்தில் யாவற்றையும் உள்ளடக்கக்கூடிய பெரிய இலக்கிய உருவமான ‘நெஞ்கதை’ அத்தயாவசியமாயிருந்தது. சமூகாயமாற்றம் எதுவுமின்றிக் காணப்பட்ட காலத்தில் சின்னாங் சிறிய சம்பவங்களும் மனச் சலனங்களுமே பெரியனவாக தோற்றமளித்தன. அந்த சூழ்வேயே சிறுகதை தோன்றுகிறது” (ப. 206)

தமிழ் நாட்டில் நாவல் தோன்றிய காலம் (19-ம் நாற்றுண்டின் கடைசிக் கட்டம்) ஏதும் பெரும் சமூகதாய மாற்றங்கள் நிகழாத காலம். பெரும் மாற்றம் ஒரு நாற்றுண்டுக்கும் அதிகம் முன்னரே நிகழ்ந்து சமூகதாயத்தில் ஊடுருவி சாதாரண மக்கள் அம்மாற்றத்தைப்பற்றி உணர்வு இல்லாமலேயே “ஓரளவு ஸ்திரமான வாழ்க்கை அடைந்த” காலம். “மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் வாழ்க்கை சமாராக ஒடும் வாய்ப்பிருந்த” காலம் இத்தகைய குழந்லையில்தான், கைலாசபதியின் வாய்ப்பாட்டின்படி சிறுகதைதோன்றுவதற்குப் பதிலாக, நாவல் இலக்கியம் தமிழ் காட்டில் தோன்றியது. பின்னும் அவ்வாய்ப்பாட்டைப் பொய்ப்பிக்கும் ரீதியில், பெரும் மாற்றங்களும், புரட்சிகளும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த 1930—40-க்களில் வாய்ப்பாட்டின் நியதிப்படி நாவல் தோன்றுவதற்குப் பதிலாக, சிறுகதைத்திலையெடுத்தது. வளம்பெற்றது.

இவ்வாய்ப்பாடு பொய்யாவதை இன்னேரு முறையிலும் பார்க்கலாம். ஸ்திரமான, அதிக மாற்றங்கள் நிகழாத சமூகச் சூழ்நிலையை நமது நாவல்களில்தான் பார்க்கிறோம். பெரிய சமூகாய மாற்றங்களின் நிர்ப்பந்தங்களினால் நாவல் பிறந்தது உண்மையாயின் அதற்கு ஆதாரத்தை, சான்றை, அம்மாற்றத்தின் பிரதிபலிப்பை நாவலில் காணவேண்டும். அன்றைய தமிழ் நாவல்களிலும் சரி, இப்பிரதிபலிப்பு இல்லை. மாறுக, ஸ்திரத்தன்மையின் பிறப்பாக வாய்ப்பாடு சொல்லும் சிறுகதைகள், 30—40-க்களில் ஏற்பட்ட பெரும் புரட்சிச் சூழ்வில் பிறந்து அவற்றின் பிரதிபலிப்புத் துகள் கலைத் தமிழுள் கொண்டிருக்கின்றன. (2-ம். பி. எஸ். ராமையா, புதுமைப்பித்தன் கதைகள்)

கலாநிதியின் இம் மாதிரியான கடன் வாங்கிய குத்திரப் பிரயோகங்கள் (தன்னிடம் இல்லாததைக்

கடன் வாங்கிப் பெறும் நிரப்பங்கும் எனக்குப் புரிகிறது) இடமறியாது பிரயோகிக்கப் படுவது குக் காரணமே சுயசிந்தனையின்றி ஒரு சிங்களை அமைப்பை ஸ்வீகரித்துக் கொண்டு அதற்கு அடிமையானதுதான்.

காரணங்களை நாம் வேறிடங்களில் தான் காணமுடியும். ‘‘கலையே தனிமனிதனின் படைப்பு’’ (கைலா சபதியே சிறிது பிரக்ஞை தவறி எழுதி யிருக்கிறார்), ‘‘இரண்டும் (நாவல்—சிறுகதை) தனிமனிதக் கொள்கையின் அடிப்படையில் வளர்ப்பவை.....’’ (ப. 197). சமூகத்தின் ஸ்திர தன்மையோ, அல்லாடலோ, மாறுதல்களோ தனிமனிதனின் உணர்வைப் பாதிக்கும் அளவில்தான் அவன் எழுத்துக்களில் இடம்பெறும். அவனுடைய உணர்வு, பிரக்ஞை காலான்றியிருப்பது எங்கு என்பதைப் பொறுத்து அமைவது இது. அவனுடைய அப்போடு ய

சமூகச் சூழலைப் பொறுத்தது அல்ல. இன்றைய சூழலால் அதனுடன் வாழும் இன்றைய எழுத்தாளனின் கீலை உணர்வு பாதிக்கப்படாமல், காலந்தாழ்த்திப் பின் தொடரும் மாறிய சூழலில் அடுத்த தலைமுறை எழுத்தாளன் தன் குழலை நிராகரித்து முன் தலைமுறைச் சூழலில் தன் கலை உணர்வைப் பொள்ளலாம். குழலும் அதைப் பற்றிய எழுத்தாளனின் உணர்வு பாதிப்பும் உடன் கீழ் வேண்டும் என்று ஏதும் நியதி கிடையாது. கிரிமியப் போர் நடந்தது எப்பொழுது? நெப்போவியனின் மாஸ் கோ படையெடுப்பு எப்பொழுது நடந்தது? டால்ஸ்டாயின் ‘போகும் சமர்தானமும்’ எழுப்பட்டது எப்போது? இதற்கக் காரணம் காணகைலாசபதி வேறெங்கும் போகவேண்டியதில்லை, தம் கம்யூனிஸ் உணர்வை மறந்து எழுதிவிட்ட பின்வரும் அவர்தம் வார்த்தைகளிலேயே காணலாம் ‘ஆயினும், தாமே அதிற் சம்பந்தப் பட்டவராய் இருந்தமையாலும், சரித்திரத்தைப் புறநிலையினின்று நோக்கும் பெற்ற வாய்க்கப்பெறுமையாலும்

சமுதாய நிலைமை, உநிலையை உணர்த்தும் மனித நடவடிக்கை, சமுதாய மாற்றம், அம்மாற்றத்தால், மனித நடவடிக்கையில் ஏற்படும் மாற்றம் ஆகியை பற்றிப் பூரண அறிவுடன் தமது நூல்களை எழுதினார் அல்லர்’’ (ப. 200). நல்ல வேளையாக அரசாங்கம் கம்யூனிஸ்ட் அரசாகங்கமாக மாறவில்லை. கோடிட்ட வார்த்தைகளை எழுதியதற்காகவே, கைலாசபதி, சைபிரியாவில் forced labour camps -க்கு அனுப்பப்பட்டிருப்பார்.

நாவல், சிறுகதை, கவிதை முதலிய இலக்கிய வகைகள் முறைத்தும் சமுதாய மாற்றங்களினாலேயே நிகழ்வதில்லை. இவையெல்லாம் ஒரு எழுத்தாளனின் கலை உணர்வின் பரப்பு, வீச்சு, குணம், அவனுடைய அனுபவ பாதிப்பின் குணம் இவற்றைப் பொறுத்தும் அமைகின்றன.

சிறுகதைகளைப் பற்றிச்சொல்லும் போது Frank O'Conner-ன் வாசகம் ஆன: சிறுகதைகளில் ‘இடம்பெறுபவர் ‘அறுமைத்துயரில் முற்றும் ஆழ்ந்த கூட்டம்’ என்ற மேற்கோளை முதல் படியாகக் கொண்டு, அடுத்து ‘‘தனிமனித சோகத்தைப் பிழியப் பிழிய சோக ரசம் மட்டுமே மிஞ்சு கிறது. சோக மனிதனும் சமுதாயமும் மறைந்து போகின்றனர்’’ (ப. 214) என்று முடிகிறார். இதற்குச் சான்றுக்கு, ‘மனித யந்திரம், ‘சுப்பையா பின்னையின் காலத்கள்’, ‘கல்யாணி’, ‘வழி’ போன்ற புதுமைப்பித்தனின் கதைகளை குறிப்பிடுகிறார். இது உண்மையா அல்லது கைலாசபதி தமக்குப் பிடித்து மானவர்களையே அவை இல்லாத இடத்திலும் காணகிறாரா என்பதைப் புதுமைப்பித்தனைப் படித்தவர்கள் தாங்களாகவே தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறெல்லாம் கூறியபின் கைலாசபதியின் சித்தாந்த அமைப்பில் சிறுகதைக்கு இடமிராது என நினைக்கத் தோன்றுகிறது. ஆனால் வேற்றத்தில் கூறுகிறார்: ‘‘எமது சிறுகதை

முதல்வரும் நுண்ணீய வேலைப்பாடு மைந்த செதுக்கியெடுத்த சிறபங்கள் போன்ற கதைகளைப் படைத்தனர்’’ (ப. 218).

சிறுகதையின் உருவ இயல்பிலேயே வெறும் சோகமே மிஞ்சுவதால் அச் சோகத்தில், மனிதனும் சமுதாயமும் மறைந்துவிடுவதால், சமூக உணர்வு மிகுந்த சோஷலிலை சமுதாய எழுத்தாளர்கள் சிறுகதைகள் எழுதுவதில்லை என்றுகிறது. அப்படித்தானு? மேலும் இப்பார்வையில் Lu Hsun-ன் சிறுகதைகளைக் கைலாசபதி விமர்சிப்பாரானால், ரகுநாதனின் முதல் சிறுகதை தொகுதியை (ரகுநாதனின் சிறுகதைகள்—‘வென்றிலன் என்றபோதும்’—முதல் கதை) விமர்சிப்பாரானால் நாம் நன்றியுடையவராக இடுப்போம்.

‘‘வாணிக நோக்கு ... demand and supply என்பது முதலாளித்துவப் பொருளாதார அமைப்பில் தவிர்க்க முடியாததொன்று .’’ (ப. 218) என்பது கலாந்தியின் கூற்று. அவருக்கு இதுபற்றி ஏதும் விஷயம் தெரியாதாகையால் நாம் அவருக்குச் சொல்லலாம். சோஷலிச சமுதாயங்களிலும் demand and supply வாணிக நோக்கு உண்டு. இவைதான் அங்கும் பொருள் உற்பத்தியை நிர்ணயிக்கின்றன ரஷ்ய வெளிநாட்டு மொழி இலக்கியப் பிரசராலயம். தம்மக்களுக்கு ரஷ்ய மொழியில் மொழி பெயர்த்து அளிக்கும் புத்தகங்களில் (இந்திய மொழி புத்தகங்கள்) பலதரமற்ற வையானவையே, தரமான பல புத்தகங்களை (குறிப்பிட்டு) என் அவர்கள் மொழிபெயர்ப்பதில்லை’’ என்று செலி ஷேவ்-ஜி பிராந்திய மொழிக்காரர்கள் பலர் அன்மையில் டெல்லியில் கேட்ட போது அவர் அளித்த பதில்: ‘‘நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். என் சொந்த அபிப்ராயத்திலும் பல தரமற்றவை தான். ஆனால் இவை மக்களைடையே பிரபல்யம் பெற்றுள்ளன. நீங்கள் தரமானவை என்று குறிப்பிடும் புத்தகங்

களில் (ஒரு சில குறிப்பிட்டு) சிலவற்றை காண அறவேன். ஆனால் அம்மாதிரியான புத்தகங்களுக்கு அங்கு வரவேற்பு இல்லை மக்களிடையே’ என்றார்.

கலாநிதியின் சிந்தனையோட்டம் நான் தெரு ஒரம் பார்க்கும் பற்பொடி வியாபாரியின் சிந்தனை ஒட்டத்தை ஒத்திருக்கிறது. அவன் பிரச்சாரம். எந்த வியாதிக்கும் காரணம் வயிறு; வயிறு கெடக் காரணம் பற்களின் சீழிலு; பற்களை சுத்தம் செய்ய இதோ என் பற்பொடியை வாங்குங்கள் என்ற போக்கில், கைலாசபதி யின் சிந்தனையில் ‘எல்லாக் கேடுகளுக்குமே காரணம் முதலாளித்துவ சமுதாயம். அதனுடையகேட்டைப்போக்கு இதோ என்னுடைய மார்க்ஸ் பற்பொடி.....’

இன்னொனு ‘தர்க்க’ சர்க்கல் வித்தை ஒன்று தொடர்ந்து சிழம்பிறது. கலாநிதி, ‘‘ஒன்றைத் தெளிவாக்க விரும்பி’’யதன் விளைவு! சொல்கிறோர்: (1) வெகுஜன இவக்கியம், சிறுபான்மையினர் இவக்கியம் என்ற பாகுபாட்டை தரத்தின் அடிப்படையில் நான் வகுக்கவில்லை’’ (ப. 218). சிரம் பச்சரி. அடுத்து வரும் வாக்கியம் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு பழக்கமான ஒரு புரட்டல் வித்தை கொண்டது. (2) “பல்லாயிரக் கணக்கானார் விரும்பிப் படிக்கும் ஓர் இலக்கியம் நிச்சயமாகத் தரம் குறைந்தே இருக்கும் என்றே அதற்கு எதிர்மாருகச் சிலர் வியந்து போற்றும் படைப்பு அமர சிறுஷ்டியாக இருக்கும் என்றே சித்தாந்தம் வகுப்பது ஆபத்தான காரியம் எனக்கும் க. நா. சுப்பிரமணியம் போன்ற விமர்சகருக்கும் கருத்து வேறுபாடு அதிலேதான்... முப்பதுநாயிரம் பேர் படிக்கும் நூலினும் முப்பது பேர் போற்றும் நூலே சிறந்தது என்பது க. நா. ச. கொள்கை...’’ (ப. 218)

புரட்டல் நடக்கும் நிலைகளைப் பிரித்துக் காட்டும் சௌகர்யத்திற் காக நான் (1), (2) என பிரித்துக்

கொள்கேன். (1)-ல் கண்ட வாக்கியங்களில் வெகுஜனம் சிறுபான்மை என்ற என்னிக்கை பிரிவு படுவது தாத்தின் அடிப்படையில், (2)-ல்

கண்ட வாக்கியங்களில் தரம், தாமிகம் மை என்ற குணம் பிரிவு படுவது என்னிக்கையின் அடிப்படையில். இரண்டும், வேறுவேறு எதிர்மறையான சிந்தனைகள். இங்கு தனக்குப் பிடிக்காத ஒருவரை, ஒருவரின் சிந்தனையைத் தாக்க, அவரின் கருத்தை தன்வார்த்தைகளில்யாற்றிச் சொல்லி, பின் அடுத்த வாக்கியத்தில் வார்த்தை குழம்பலின் மூலம் முன் சொன்னதற்கு எதிரான மற்றொன்றைச் சொல்லி புரட்டல் செய்ய வேண்டும் போலும். க. நா. சின் ஏழுத்துக்களில் அவர் இம்மாதிரிச் சொன்னதாக எங்குமே கைலாசபதி காட்ட முடியாது என்பது ஒரு புறமிகுக்க, அந்தங்கு எழுத்தாளர் வாக்கியங்களை அப்படியே மேற்கோள் காட்டி வந்த கைலாசபதி இவ்விடத்தில் மாத்திரம் தன் புரட்டல்வாத சௌகர்யத்திற்காக க. நா. ச. கொள்கை என்று வேறு எதையோ தன் வார்த்தைகளில் சொல்லானேன்? 280 பக்கப் புத்தகத்தில் பகட்டாக, வேண்டாத மேற்கோல்கள் புத்தகமெல்லாம் இட்டு நிரப்பி, கணிசமான பகுதியை சான்றூதாரமாகவே காட்டிய கைலாசபதி இங்கு என் சான்றூதாரம் காட்டவில்லை?

இது கைலாசபதிக்கு தெரியது என்பதல்ல. வேறிடத்தில் ‘‘ஏத்தனை பேர் படிக்கின்றனர் என்பதிலும் எத்தகையநூலைப்படிக்க வாய்ப்பிருக்கிறது என்பதே பயனுள்ள கேள்வி’’ (ப. 219) என்றும் ‘‘கிருத யுகத்தை நிறுவினால் அன்றி தரமான கலீ, இலக்கியம் பெரும்பான்மை மக்களுக்கு உரியதாகாது...’’ (ப. 219) என்றும் கூறியுள்ளார்.

‘‘நீ உள்ளாதே, நான் ஜொளறேன்’’ என்பது ஒரு பொது மொழி. ரஞ்சாதன், கல்கி பற்றி ‘இங்கிதமர்று’

சொன்னதாககுற்றங்காட்டும் கொள்கை பதி ‘இங்கிதத்தோடு’ எழுதியிருப்பது.

“தாத்தக் கலைக்குள்ள நாவலர் சிரியர் க. நா. ச. அமெரிக்க உதவுடைன் உலகிற் பல பகுதிகளில் நடத்தப்பெறும் ‘கலாச்சார சுதந்திர காங்கிரஸ்’ என்னும் சிறுவனத்தின் இந்திய முக்கியஸ்தரில் ஒருவர். முற்போக்குச் சிந்தனைகளையும் இலக்கியத்தையும் அனைத்துவகு அடிப்படையிலே எதிர்த்துப் ‘போராடும்’ இந்த நிறுவனத்தைச் சிக்கெனப் பிடித்த அக்கணத்திலேயே க. நா. ச. அரசியலில் திடமாகப் பக்கம் சாய்ந்து விட்டார். இலக்கியம் சம்பந்தமாக சில்லரை விட பங்களில் இவருடன் வேறுபடும் மணிக்கொடிக் குழுவினரான செல்லப்பா. ர. சிதம்பரசுப்பிரமணியம் முதலியோர் அரசியலிற் கருத்தொற்றுமைடையவர்களே. இன்னும் சொல்வதானால் க. நா. ச. போன்றேர் ‘‘இலக்கியத்திற் செம்மையும் தரமுமே முக்கிய இலட்சியங்கள்’’ என்று அடித்துக் கூறுவதே ஒருவகையான அரசியல் தாள் மாறும் சமுதாயத்தில் வேகமாக பலம் பெற்றவரும் முற்போக்குச் சக்கிகளை எதிர்ப்பதற்கும், சிழே அடக்கி அமுக்கி வைப்பதற்கும் ‘இலக்கியத்தரம்’ என்ற குண்டாந்தடிப்பிரயோகிக்கப்படுகிறது’’ (ப. 229).

க. நா. ச. அரசியல்வாதியர் அல்லவா என்ற கேள்வி ஒரு புறம் இருக்க, ஒரு இலக்கியவாதி, சுத்த இலக்கிய நோக்கு உள்ளவராக இருப்பதும், அரசியல்வாதியர் இருப்பதும் (கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அதிகார பீடத்திற்கு வருப்பவரை இது கம்யூனிஸ்ட்டுகளுக்கும் சாத்தியம், hypothetically) சாத்தியமே. இதின் எதும் முனிரல்லை கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு மாத்திரமே முரண். ஆனால் அவர்கள் இம்முரணிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளும் முறை, இலக்கியத்தைக் கைவிட்டு அரசியலைச் சிக்கெனப் பிடிப்பதன் மூலம்.

க. நா. ச. கலாச்சாரச் சுதந்திர

நூல்சிட்டான் தோறு அத்தில்
தொடர்பு கொண்டது, ஒரு குறுகிய
ஈவத்திற்கென்பது உண்மை. 'இந்த
நிறுவனத்தை சிகிளிப் பிடித்த அக்
ங்கத்திலேயே' அரசியலில் திடமாகச்
ாச்ந்தார் என்பது உண்மையானால்
இது அவரது 'சுத்த கலை நோக்கை'
பாதிப்பதாக நிருபிக்கப்படவேண்டும்.
அதை சார்வதற்குமுன் அவரது எழு
த்து இலக்கிய நோக்கு இவற்றின்
குணத்திற்கும், சார்ந்த பின் அவற்றில்
அரசியலின் பாதிப்பையும், பின் அந்
நிறுவனத்தை விட்டுவிட்ட இக்காலத்
தில் இவ்வரசியலின் பாதிப்பு நீங்கிய
தும் நிருபிக்கப்படவேண்டும். அரசியலைச் சார்ந்தது இலக்கியத்தின் பாதிக்
கப்படாவிட்டால், ஒரு இலக்கியவாதி
அரசியலில் சார்வதும், மள்ளைக்கடை
வைப்பதும் ஒரு இலக்கிய வீரர்ச்சக
வின் பார்வையில் வரவேண்டிய
அவசியமில்லை. இதே தொடர்பில்,
ஒரு கட்டினில்லை கட்சி சார்பு
பெற்ற ஒரு எழுத்தாளனின் இலக்கிய
ஆனுமை மடிவதும், கட்சிசார்பு நீங்கியதும் இலக்கிய ஆனுமை உயிர்ப்
பதும் நான் நிருபிக்க முடிவது. ரகு
தா தனின் முந்திய எழுத்துக்களும்
கட்சியாளராக சேர்ந்தபின் அவர்இலக்கிய
சியாசிரியராக வீழ்த்ததை நான் எடுத்
துக் காட்டாகக் கூற முடியும். புதுமை
ப் பித்தனில், ஜெயகாந்தன், சுந்தர
ராமசாயில் நான் இப்பாதிப்புகளை
நிருபிக்க முடியும். ரஷ்ய இலக்கிய
வரலாற்றில் நான் நிருபிக்க முடியும்

“இலக்கியத்தில் செம்மையும் தர
முமே முக்கிய இலட்சியங்கள்” என்று
அடித்துக் கூறுவதே ஒருவகையான
அரசியல் என்றால் மக்கள், சமுதாயம்,
வர்க்கபோதம் என்ற கோஷங்களும்
இரு மைனரிடி கும்பவின் குண்டா;
தடி என்பது ஒரு புறமிருக்க, ஏத்
ஆண் இடங்களில் சமுதாயப் பொறுப்பு
யை ‘ஒரு வகையில்’ கொண்ட அதை
வையும் மற்றவர்களையும் கைலாத்துப்
நாடுகிறார்! எந்த அடிப்படையில் அது
எத்தனை நூற்றுக் கணக்கான இடங்களில் ‘தரம்’ ‘கலைத்தன்மை’ என இப்
ஏது தகதில் (பிரக்ஞா இன்றியே

இருக்கட்டும்) தனகுப் பிடித்தவற்றை
போற்றவோ, பிடிக்காதவற்றைச்சாட
வோ உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன,
'ஞ்டாந்தடியாக' இவ்வார்த்தை
களின் அர்த்தம் உணரப்படாமல்.
எத்தனை இடங்களில் க. நா. ச.
இலக்கியத் தரநோக்குடன் கூறியவற்றை,
லலாசிதி தம் வாதபலத்திற்காக
ஓப்புதலுடன் மேற்கொள் காட்டியுள்ளார்! அப்பொழுதெல்லாம் அக்குண்டாந் தடியை கைலாசபதி முற்போக்குச் சக்திகளை எதிர்க்கக் கையாண்டதாக அர்த்தமா? மாமியார் உடைத்தால் மண் பாண்டம், மருஷகள் உடைத்தால் பொற் பாண்டமா? இத்தகைய வசைகளில் 'இங்கிதம்' எங்கிருக்கிறது? நேர்மை எங்கிருக்கிறது?
'நற் சிந்தனை கருத்து முதல் வாதி
களின் நிலை' யாதலால் (ப. 231)
பொருள் முதல்வாதியாகிய கைலாசபதிக்கு அது வெண்டாமென்ற உதற்சீட்ட நிலையில் பிறந்த 'இங்கிதம்' நிறைந்த வசைகளா இவை?

சிறுக்கைத்தக்கு மார்க்கெட் இல்லாத தால் எல்லாச் சிறுக்காசிரியர்களும் இன்று மார்க்கெட் உள்ள நாவல் எழுதுவதாகக் கூறி 'கட்டளைக்குக் கடை எழுதும் நிலையே ஆட்சி செலுத்துறது. சிறுக்கைத்தலவஞ் செய்த திருமூலர்கள் கூட இன்று நாவல் எழுதுவதாகத் தெரிகிறது' என்று கலாநிதி 'இங்கிதமாக' முடிக்கிறார். யாரைத் திருமூலர் என்று குறிப்பிடுகிறார்? மெளனியை. கட்டளைக்குக் கடை எழுதுவதாக மெளனியை மறைறுகமாகக் குறிப்பிடும் 'பாய்மையையும் அநாகரிகமும் ஒருபுறம் இருக்கட்டுப். (இப்புத்தகக் கட்டுரைகளே, கைலாபதி யால் பத்திரிகை 'கட்டளைக்காக எழுதப்பட்டதென்று அவரே ஒப்புக் கொண்ட உண்மையும் ஒருபுறம் இருக்கட்டும்) மெளனி காவல் எழுதி அது வேறு யாராலோ தொலைக்கப் பட்டது 1935. இது தமிழ் உலகு அறிந்த செய்தி. இன்று எழுதுவதாக கட்டளைக்கு எழுதுவதாக என்று தனது வாட்சொள்கியத்திற்காகப் பூரட

திக் கொண்டது ‘புரட்சிக்காரர்’ ராஜ
கைவாசபதிக்குப் பழக்கமான ஒன்று-
செய்திகளையும் உண்மைகளையும்
தனது தோக்கிறேன்ப வெட்டிச் செய்
யுடையல் வேலை கைவாசபதியின்
குணுதிசயங்கள் ஒன்று என்பது
தெளிவாகிறது.

கடைசியாகக் கலாநிதி கைவாச
பதியிடம் ஒரு கேள்வி; காப்பியம்
என்ற இலக்கிய உருவம் ஸிலமானிய
சமுதாயத்தின் விளைவு என்கிறீர்கள்.
ரொம்பச்சரி. நிலமானியச் சமுதாயம்
அழிந்ததும் காப்பியத்திற்கும் ஜீவிய
ஸியாயம் இல்லாது போயிற்று. ரொம்
பச்சரி. ஸிலமானியச் சமுதாயம்
அழிந்து ஏற்படும் சமுதாய மாற்றத்
தில் தனிமனிதன் பிறக்கிறான் என்
கிறீர்கள், சரி. தனிமனித வாதத்தின்
விளைவுகள் தன்னுணர்ச்சிநிறைந்த தனி
நிலை பாடல்களும் சிறுகதைகளும்;
தனிமனிதனுக்கும், சமுதாயமாற்றங்
களினால் ஏற்படும் இயைப்பின்மை
யால் தோன்றுவது நாவல் என்ற
இலக்கிய உருவம் என்கிறீர்கள், ரொம்
பச்சரி. இதெல்லாம் போட்டும்,
வர்க்க பேதமற்ற, முதலாளித்துவம்,
நிலானியத்துவம், தனிமனித வாதம்
இவையெல்லாம் அழிந்து சமுக
உணர்வு மிஞ்சிய சோஷவிச சமுதா
யத்தில் தோன்றும் இலக்கிய வகை
என்ன வென்பதை கூறுவீர்களா? அவ்
வகை நாவலாகவோ சிறுகதைகளாக
வோ, காப்பியமாகவோ இருக்கக்
கூடாது. இருந்தால் அவை சிறந்த
சமுதாயத்தை வர்க்கபேதமற்ற சமு
தாயமென ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன்
(உங்கள் காரணங்களை வைத்தேத்தான்)
சோஷவிச யதார்த்த வாதம் என்ற
இலக்கியப் பார்வை பிறந்ததை குறிப்
பிட்டால் அதை நான் ஒப்புக்கொள்ள
மாட்டேன். அது உருவ வகையைச்
சாராது. உலகத்தின் பல்வேறு நாடு
களில் (ரஷ்யாவில் 50 ஆண்டுகளும்,
கீழ்க்கு ஜேரோப்பிய நாடுகளிலும்
சைனாவிலும் 20 ஆண்டுகளுமாக) சோஷவிச சமுதாயம் உருவாகியிருப்ப
தாகக் கூறுகின்றார்கள். அச்சமுதாயம்...
.

புதிய சமூக உணர்வு கொண்ட வர்க்க பேதமற்ற சமுதாயம், தனிமனித வாதம் அழிந்த சமுதாயம் பிறப்பித் திருக்கும் புதிய இலக்கிட உருவங்கள், வகைகள் என்ன? புதிய சமுதாயம் புதிய இலக்கிட உருவை பிறப்பித்திருக் கத்தானே வேண்டும்? அது என்ன? என்பதில், என்னளவில், சோஷலிச சமுதாயத்தில் ஒரு புதிய முரண்பாடு, வர்க்கப்பிளவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. சரண்டும் மைனுரிட்டி அதிகார வர்க்க

கம், சரண்டப்படும் பாட்டாளி வர்க்க என்பதே. இலக்கியத்தரமான -சோஷலிச- யதார்த்த எழுத்துக்களை சொல்லவில்லை— எழுத்துக்களில் இவ்வர்க்க பிளவுகளையும், முரண்பாட்டையும், தனிமனிதனின் alienation-யும் இவ்வெழுத்துக்கள் தம் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. புதிய சமுதாயம் உருவாகாமல் புதிய வர்க்க பிளவுகளும் புதிய முரண்பாடுகளுமே உருவானதால், புதிய இலக்கிய வகைகள் அங்கு பிறக்கவில்லை. சரிதானு?

காலீக் காட்சி

அந்தரத்தில் தொங்கும்
ஆலயமனி
அடிக்க மறந்து
அலமந்திருந்தது

குளிரில் உறைந்த ராகங்கள்
காகங்கள் வாயில்
கொடுரமாய் இவித்தது

கலையும் இருன்
ஆல மரத்தின் விதானத்தில்
உறைந்து விட்டது
கடலீன் உடலை
பனிப்பஞ்ச மெத்தை
முடி இருந்தது

பாறையாய்ச் சமைந்த
ஒற்றைக் குடிசை
வாயைத் திறந்து
பனியை உமிழ்ந்தது

உடம்பை மறித்து
கொட்டாவி விட்ட
அத் தொழிலாளக் கிழவன்
உமிழ்ந்த பெருமூச்சு

புகை மண்டலம்
நிரம்பி வழிந்தது
வாணி முடி
விடிவை எதிர்பார்த்து
உலகைக் கலைத்தது

அறிவு

அவன் குரவில்.
நான் பாட,
சங்கிதந்தில் அபஸ்வரம்.
தாந்தி அறுந்து
சவல்ஸ்வரத்தில் முனகும்

அறிவு ஞானமாய்
விடாது

அனுபவம்—
சவானுபவம்—

தருமம்—
சவதர்மம்

அவன் குரவில்
என் சங்கிதம்
நுழையாது

அபஸ்வரம்

தந்துவம்

இருட்டறையுள்
சித்தாந்தம் பேசி
கறுத்தப் பூஜை பிடித்து
இட்டம் காட்டி

ஏன்?

இதுகாலவரை சமுத்து தமீழ் எழுத்தாளர்கள் பல கதைகளையும் நாவல்களையும் எழுதிவந்துள்ளபோதும் இதுவரை ஒருவராவது, கடந்த இருபத்தைந்து வருடமாக இருந்துவரும் மொழிப்பிரச்சினை சம்பந்தமாக சமுத்தில் நிலவும் 'போரட்டங்களையும்' 'இயக்கங்களையும்' இவற்றை எப்படிமுறபோக்காக ஆற்றுப்படுத்த வேண்டுமென்பதையும் நோக்கமாக கொண்டு ஒரு நாவலோ கதையோ எழுதிய தில்லை! சமகால வரலாற்று நாவல் எழுதுவோர் கூட இதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்ததில்லை! 'போராட்ட' எழுத்தாளர்களுக்குத்தான் இதை அகுனும் முறை தெரியாவிட்டாலும் அது பற்றி அறிவுடைய முறபோக்கு எழுத்தாளர் ஏன் தொடரில்லை? இது ஆச்சரியத்திற் குரிய விஷயம். இந்தப் போக்கு சமுத்து முறபோக்கு எழுத்தாளர்களுக்கே உரிய தனிபோக்கு. அவர்களின் சிந்தனையின் அடிப்படை எங்கோ பிழைத்துவிட்டதை காட்டும் ஒரு போக்கு. 'இவை' சம்பந்தப்பட்ட எல்லாமே அவர்களால் தொடர முடியாத ஒரு 'உணர்ச்சிக்குரிய' பகுதியாக இருப்பதன் காரணமென்ன? இவைப் பற்றி தாம் பேசி விட்டாலோ எழுதிவிட்டாலோ தாம் சிங்கள முறபோக்குவாதிகளால், அரசாங்கத்தால் பிறபோக்குவாதி களாய்கணிக்கப்பட்டுவிடுவார்களன்ற அர்த்தமற்ற பயமா?

ஒழித்து விளையாட

புரட்சி பரணீல் ஏறி
உட்கார்ந்து கொண்டு
இறங்குதில்லை

—என். கே. மகாலிங்கம்

இன்றைய விஞ்ஞானமும் பூரண கலாச்சாரமும்

“இன்றைய மனித நாகரிகம் என்பது இதயத்தோடு ஒன்றியின்து போகாத மூளையின் வளர்ச்சியாகவே இருக்கிறது. மாரடைப்பால் அதிக மாகச்சாகும் இன்றைய மனிதன், மூளையோடு டோட்டிபோட முடியாது சாகும் இதயத்தின் இன்றைய யுக்குறியிடாகவே உள்ளன” என்று எழுதுகிறார் பிரபல விஞ்ஞான கதாசிரியரான ஓப்பிரயன் அல்டிஸ். இச் சிந்தனையை அவரிடத்தில் தூண்டிய புத்தகம் ஒருவேளை ஆத்தர்கோஸ்ட் லரின் Ghost in the Machine ஆக இருக்கலாம்.

கோஸ்ட்லரி அங்நூவில் இன்றைய மனிதனின் தொல்லை நிலைக்குக் காரணமாக மூளையின் பரிசீலனை வளர்ச்சியை விபரிக்கிறார்: மனிதனிடம் இன்று மூன்று விதமான மூளைத் தீர்த்தங்கள் மேல் ஒன்றாக வளர்த்துவதை இன்றைய விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி காட்டுகிறது. முதலாவது மூளை (archi cortex) பரிசீலனை வளர்ச்சியில் ஊர்வன ஏக்குச் சொந்தமாயிருந்தது. இரண்டாவது மூளை (beso cortex) ஊர்வன பிருக்மாக மாறிய நிலைக்குச் சொந்தமானது. மூன்றாவது -neo cortex- மிருக நிலையிலிருந்து மனிதனைதோக்கிய வளர்ச்சிக்குரிய மூளை.

இந்த மூன்று மூளைகளிலும் இன்று மனித முன்னேற்றத்துக்குக் காரணமாயிருப்பது மூன்றாவது மூளைதான். இந்த மூளை -neo cortex- மற்ற இரண்டையும் விட திடீரென அதிகப்படியாக வளர்ந்துள்ளதாக காணப்படுவது விஞ்ஞானிகளுக்கே அதிர்ச்சியான ஒரு செய்தி. ஆனால் வளர்ச்சிகுற்றிய நிலையில் காணப்படும் முதலிரண்டு மூளைகளுமோ மனிதனின் உணர்ச்சிகளையும் அதிகமாக பிருக்கப்பாவது களையும் உடையனவாக உள்ளதோடு இன்று வளர்ச்சி காட்டும் மூன்றாவது பகுதியின் கட்டுப்பாட்

ஒரு அடங்காதவையாகவும் உள்ளது அதனால் இன்றையமனிதாழிவு, போர், கண்முடித்தனமான சமய, லோகாயத் தத்துவங்கள், இன் மொழி இபக்கங்கள், கொலைகள் எல்லாம் முன்னைய இரண்டு மூளைகளுக்குமுரிய உணர்வு-சபாவ நிலையின் முதலிலேயே நடைபெறுகின்றன. அதனால் மூன்றாவது மூளை கண்டுபிடித்த விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி, அறிவு எல்லாம் இவற்றின் அழிவுச் செயலுக்கே பயன்படுகின்றன.

இவை சீறுத்தப்பட்டு உண்மை மனித நாகரிகம் நிலைக்க வேண்டுமானால் இம் மூன்று மூளைகளுக்கிடையே இயைபு-integration- ஏற்படவேண்டும் என்கிறார் கோஸ்ட்லர். அதற்கு அவர் தரும் பரிகாரம் பிச்தி கிடக்கும் பகுதிகளை ரொயன் மருந்துகள் மூலம் சமப்படுத்த வேண்டும் என்பதே.

இன்று விஞ்ஞானம் கூறும் மூளைகளின் வளர்ச்சியை ஆத்மீக ரீதியில் கோக்குவது சுணையாக இருக்கும். பரிசீலனத்தை மு. த. விளக்கியதற்கொப்ப பார்த்தால் விஞ்ஞானம் கூறும் ஊர்வன ஏக்கு மாறிய -ஜட்டின் மந்தத்தனமையை அதிகமாக வெளிக்காட்டும் மூளையை archi cortex- தாமத குணத்தோடும், விலங்குவளின்வளர்ச்சிக்குரிய - வேகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் பகுதியை -beso cortex- ரஜித, குணத்தோடும் மனித அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய பகுதியை (neo cortex) சாத்வீக குணத்தோடும் தொடர்புபடுத்தலாம். ஆனால் இன்றைய சாத்வீக குணம் அதிக வளர்ச்சி காட்டிய போதும் ஆற்றுப் படுத்தப்படாத தாமத, ரஜித குணகளின் ஆதிக்கத்துக்குள்ளேயே இயங்கிறது.

ஆயினும் இன்று சாத்வீக குணத்

தீர் இவ்வியத்தகு வளர்ச்சி— விஞ்ஞானிலே ஒப்பு கொள்கிற அறிவுக்குரிய neo cortexஇன் வளர்ச்சி—பரிசீலனத்தின் முக்கிய டெட்டத்தைக்குறிக்கிறது. விஞ்ஞானிகளுக்கு இந்த அறிவு வளர்ச்சி— அதன் கண்டுபிடிப்புகள்— அடங்காபிடாரியான உணர்வு-சபாவ பகுதிகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு அழிவுக்கு இட்டுச் செல்லலாம் எனும் உச்சமிருக்கிறது. இருக்கவாம்.

ஆனால் இதைத் தடுப்பதற்கு ராயன மருந்துகள் உதவப் போவதில்லை. உதவ போவது super cortex ஜீ-இது விஞ்ஞானிகளின் வார்த்தையல்ல— வளர்ப்பதுதான். ஆதாவது ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் இருக்கும் ஆத்மீக ஆற்றலை வளர்ப்பதுதான்.

இதை இன்னும் விளக்குவதானால் தாமத குணம் நின்றியங்கும் உடல் physical, ரஜித குணம் நின்றியங்கும் உயிர் vital, சாத்வீககுணம் விள்றியங்கும் மனம் mental, ஆகிய அணைத்தையும் ஆத்மீக ஏதிலி மூலம் psychic-spiritual இயைபுபடுத்தவேண்டும். பூரணமாக்க வேண்டும் இத்துறைப்படுத்தலே மனித குலத்தின் பூரண கலாச்சாரத்தைத் தோற்றுவிக்கும்.

சுயத்தை இழந்து, தன்னை எங்குக் கூடும் வியாபிக்கச் செய்யும் மனிதனின் பெருஞ்சக்தியை விஞ்ஞான அனுகளிலும் மறந்தாத கோஸ்ட்லர், மனித இனத்தைக் காம்பாற்ற மருந்துகளை மூடுகிறார்.

ஆனால் மனிதனைக் காப்பாற்றப் போவது ஆத்ம சக்தி மூலம் இயையைக்கும் பூரண கலாச்சாரமே. இப்பூரண கலாச்சாரத்தைப் பரப்பும் கல்விப்பயிற்சி யோக முறை, வாழ்க்கைமுறையைகெயறப்படுத்தும் பூராண கலாச்சாரக்கூடங்களை நிறுவுதே இதற்கு சரியான வழியாகும்.

எலும்புக் கூடுகள் ஏற்றப்படுகின்றன

எதுப்புக் கூடுகள் ஏற்றப்படுகின்றன
அங்கும் இங்குமாய்
எலும்புக் கூடுகள்!

றப்பர் மரத்தில் மாசி பிடுங்கலாம்
இன்றுமென்ன?
அதே கதிதான்
காலமறைவில் பரம்பரைகள் சாகும்
செத்த பரம்பரையில்
புதிதாய் வளரும் றப்பரும் தேயிலையும்
வளர்வன கொய்யப்பட
புதியை வளரும்
வளர்ந்தவை புதியவை
விறைப்பை த் தீர்த்து போவாக்கை
ஊட்டுவதாய்
உலகச் சந்தையில்
விலை பேசப்படும்!
ஒமோம்
கூவியின் குருதிக்கு
விலை மேலும் கீழமாம்

உலக அரங்கின் இருண்ட திரைகளுள்
பெரிய துரைகள்
சிறுதுவிற் கண்ணிக ண்
தே நீர்க் கோப்பையில்
விந்தினைத் தெளிப்பர்
விந்துக் குண்டின் வேச உருட்டவில்
தேயிலைச் சக்கையாய்க் குவியும் கூவி!

இன்னேர் அரங்கில்
உலகத் தாழிலாளரே ஒன்றுபடுவீர்
என் போர்
அரங்கின் சீலையுன் ஓளித்து நின்று
முதுகில் குத்துவர்
கண்ணியின் மூலைகளை
கசக்கியே எறிவர்!

மாதச் சம்பளமா?
என்ன கேள்வியிது
உலகம் சுற்றிய வாலிபன் நான்டா?
இப்படிச் சமாச்சாரத்தை
எங்குமே கேட்டதில்லையே!

அந்தமானின் அதிசயம் தெரியுமோ?
றப்பர் மரத்தில் மாசிமட்டுமா
ஆட்டா மாவையும் அள்ளி எடுக்க
லாம்
‘அடுக்கடுக்காய் ஆயிரம் வசதிகள்
அனைத்துமே இலவசம்’

எம் ஞாயிறு வெளியிடுகள்
போட்டோக்கள் போட்டு
பரப்பி வீளையாடும்
இந்தச் செய்திகள்

முன்னைய முதலாளியின்
சரண்டிய சொத்திலும்
அப்பாவி மீனுட்சியை
விருண்டிய வளத்திலும்
நேற்றைய அணித் தலைவன்
இன்றைய முதலாளியாய்
அடிமுடி தெரியா அப்பனுக்கு
அப்பனுய்
வளர்ந்து வளர்ந்து ... ...
இராம சாமியோ
கோவனத் துண்டுடன்
குந்திய எலும்புள்
குற்றுயிர் ஆடும்

எலும்புகள் மத்தியில்
கொடிகளும் பலவகை கூடவளரும்
மாறி மாறி எதும் கொடிகள்
மாறி மாறி ஏமாற்றி வளரும்
பாலைவனத்திலும் பசந்தரை
உண்டாம்
ஆனால் இங்கோ
ஏதுவித பசுமையும் கனவிலும் இல்லை!
வாக்கும் தெரிவும் என்றே அழித்தன
வீடும் லயமும் அழியாப் புருக்கூடுகள்
கல்வி என்பது கனவினல் தோன்றும்
கல்லும் முள்ளும்
கடிக்கும் அட்டைகளும்
பசியும் பனியும்
குளிரும் கொடுமைழையும்
கண் கொள்ளாக் காட்சிகள்!
இத்தனைக்கும் மேஹாய்
இன்று—
அரிசிக்கும் மாவுக்கும்
பானுக்கும் பருப்புக்கும்
நினைந்து நினைந்து ... ...
வீணை சிந்துமோ
வரண்ட நாக்கில்

ஆனலும் என்ன
ஒவ்வொர் ஆண்டும்
ஐ எல் ஏ அரங்கிற்கு
பறக்கிறோர் தலைவர்
பத்திரிகையில் பார்
போட்டோ தெரிகிறது
அழகாயில்லை?

— மு. நேமிநாதன் —

இங்கு
அடுப்பில் நெருப்பில்லை
தேயிலைக் கொழுந்தில் குழந்தைகள்
வளருமா

சீரான யாத்திரை
செத்த உடலுக்கும்
ஆனால் இங்கோ
சாறைப் பிழிந்தபின்
சாக்கடையுள் வீசுகிறோர்

ஓப்பந்தக் காரருக்கோ
மாட்டுக்கும் மனுவுக்கும்
வேறுபாடு எதுவுமில்லை!
அதனால் இன்றே
எலும்புக் கூடுகள் ஏற்றப்படுகின்றன
ஆமாம் அங்கும் இங்குமாய்
எலும்புக் கூடுகள் ஏற்றப்படுகின்றன
நாமும் இந்த நாடகத்தை
நல்ல பிள்ளைகளாய் பார்த்து நிற்
கிண்றோம்

இந்தியச் சர்வோதயம்

சர்வோதயவாதி ஜயப்பிரகாஷ் நா
ராயனன் இன்று இந்திய அரசியலில்
நடந்துகொள்ளும்விதம் அவசரைப்பற்
றிய நல் அபிப்பிராயங்களையெல்லாம்
சித்தியிட்பதாய் உள்ளது. இந்திரா
காந்திக்கெதிராக போராட வேண்டும்
என்றால், இந்திரா அரசாங்கத்திற்கும்
மேலான முற்போக்கு வழியை சர்வோ
தய ரீதியில் காட்டிப் போராட வேண்டும்.
அதைவிட்டு படுபிற்போக்கு
ஜனசங் RSS-க்களோடு அணிசேர்ந்து
குழம்புவது படுகேவலமானது. தமிழ்
கத்தில் கொம்புணிஸ்டுகளுக்கும் அதன்
சார்புகளுக்கும் எதிராக நின்ற ஜெய⁺
காந்தன் எப்படி தரிசனமற்று ராஜாக்
களின் மான்யத்திற்கு வக்காலத்து
வாங்கிய ‘காந்திய’ காமராஜாக்க-
வோடு அணி சேர்ந்தாரோ அத்தகைய
ஒன்றுதான் இது. ஹிட்டிரோடு ஸ்டா
லின் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட
துரோகத்தை மாக்ஸீயவாதிகள் எப்
படியும் சரிக்கட்டலாம். ஆனால் அதை
ஒத்த ஆத்மீக வாதிகளின் போக்கை
நாம் மன்னிக்கப்போவதில்லை.

அங்கும் இங்கும்

எ. சி. பதி

நவீன தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர் எனினுள், பொதுப்பட இன்றைய இலக்கியத்தில் தமிழக, சமூக, மலாபாராகாட்டு இலக்கியங்கள் உள்ளடக்கப் படுகின்றன. உள்ளடக்கப்பட்டாலும் இத் தேசங்களுக்கு எனத் தனிப்பட்ட முத்திரைகளும் உள்ளன என்பதை இத்தேச இலக்கியங்கள் கடந்த காலத் தில் நிருபித்துள்ளன. எனினும், நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரிவுகளான, வணிக சுத்த, சமுதாய இலக்கியங்களும் இந்நாடுகளில் காணப்படுகின்றன. இந்த அறியப்பட்ட பிரிவுகளில் பரந்தவாசகர்கூட்டத்தினைப்பெறுதசமுதாய இலக்கியத்திலே தான் முன்னர் குறிப்பிட்ட தேசிய இலக்கிய குணம் சங்கள் வெளிப்பட்டன என்பது அவசியம் எல்லோராலும் மனங்கொள்ளப்படவேண்டியது ஆகும். அதாவது இலக்கியத்திற்கு, சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டுணர்வு இருக்கின்றது என்பதை ஏற்றுக் கொண்ட சமுதாய இலக்கிய கோக்குடைய எழுத்தாளர்களால், பிரதேச மனம் கமழுவதுர், எதிர்கால உண்ணத நிலைக்கு வழி காட்டக் கூடியதும் ஆன, சோஷிசு குணமசக் கூறுகளையும், அதற்கு முன் னேடியாகக் கூடிய இயல்புகளையும் கொண்டதுமான இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டன. இந்திகழ்வு கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளாக தமிழகத்திலும், கடந்த பதினெட்டு ஆண்டுகளாக சமத்திலும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

தமிழகத்தில் வளர்ந்து வந்த இந்த இயக்கம் கிட்டத்தட்ட இரு தலாப் தங்களாக நிலை தளர்ந்தது. இதற்கு அரசியல் காரணமும் சிறைய உண்டு. ஆம். இந்நூற்றுண்டின் சுதந்திர இயக்கத்துடன் வலுவுடன் வளர்ந்து

வந்த நல்ல பொதுவுடமை இயக்கம் குறிப்பாக நாஸாம் ஐந்தாம் தலாப் தத்தில் அதி தீவிரவாதப் போக்குகளால் தலைவர்கள் தலைமறைவாகிய நாலும் சிறை சென்றதாலும் ஓரளவு பொது மக்கள் இடத்து வேரடித்து நின்ற இயல்பு தடைப்பட்டது. இத் தடன் இக்காலத்தில் தோன்றிய திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் புயல் மிக்க தமிழ் அடுக்குச் சொற்களின் வெறும் உணர்ச்சி வேகமும், வளர்ந்து வந்த பொதுவுடமை இயக்கத்தினை பாதித்தது என்னாம். இதனால் ஆரம்பத்தில் வளர்ந்து வந்த வேகத்திற்கு ஏற்ப தமிழக முற்போக்கு இலக்கியம் வளராது தேக்கமுற்றது. ஆனால் இந்த தலாபத்தில் மீண்டும் வேகம் பெறும் நிலைக்குரிய தன்மை களையும், உசார் நிலைக்கான நல்ல அறிகுறிகளையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இந்தை தமிழக முற்போக்கு இலக்கியத்தின் வரலாற்றுக்கதியாக அமைந்தது. சமூத்தில் 1956 ஆண்டு ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றத்தின் உந்து சக்தியுடன், அதனால் ஏற்பட்ட சமூக பொருளாதார முன்னிலிப்புக் களுடன் சிலர் விழித்தெழுந்து இலக்கியம் படைக்க முற்பட்டதுடன் முற்போக்கு இலக்கியம் படைக்கத் தொடங்கினர். படைக்கத் தொடங்கிய தமிழ் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் சமூக பொருளாதாரவிடயங்களிலேயே அக்கறை வெலுத்தினர். ஏனெனில் இவர்கள் பெரும்பான்மை இனத்த வரின் அரசியல் மாற்றத்திலே தான் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தனர். ஆனால் சிங்கள இனம் பெற்ற முக்கியத்துவத்தினை உணர்ந்த அதே வேலையில் தேசிய இனமான தமிழரது சுயநிர்ணய உரிமையை வற்புறுத்துவதில் அக்கறை செலுத்திவட சிழக்

கில் இடம் பெற்றுவந்த பிற்போக்குத் தனமான ஏட்டுச் சுரைக்காய் போக்கு எடுத்து மொழியப்பட்ட இன், மொழி பிரச்சனையைத் தாழும் எடுத்து அதனை கலாசார வடிவத்தில் தரமுயன்றிருந்தால் பெரும் பான்மையான தமிழர்களின் கவனத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இடம் பெற்றிருக்க முடியும் என்பதைத் திருப்பிப் பார்க்கும் போது உணர முடிகிறது. ஆனால் அதற்கு இடம் கொடாத முறையில் ‘தலைநகரில்’ சில பச்சோந்திகளின் செயல்கள் அமைந்தது வரலாற்றில் மனம் வருந்தத் தக்க செயல்களாக அமைந்தது.

ஆனால் தனித்து பொருளாதார சமூக விடயங்களை கோக்கி எழுதிய தினால் இவர்களது படைப்புகளில் மன்வாசனை இடம் பெற்றது. பலர் வெறும் மன்வாசனையை இயற்பண்புவாத அடிப் படையில் ஏழுதினர். ஒரு சிலர் தேசிய இலக்கியத்திற்கு முன்னேடியாக விளங்கும் படைப்புக்களையும் படைத்தனர். (இவர்கள் அரசியலே பொருளாதார சமூக விடங்களுக்கான உந்து சக்தி என உணர்ந்திருந்தால் யான் முன் குறிப்பிட்டது போல வாசகரை இழந்த படைப்பாளிகளாக மாற இடம் ஏற்பட்டிருக்காது)

சருக்கமாகக் கூறின் ஆரும் தலாப் தத்தின் நடுப் பகுதிக்குள் சில நல்ல இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டன. அதனால் சமூத்தின் தேசிய இலக்கியத்தின் வரலாறு நிற்காமாக ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு அமைந்த முற்போக்கு இலக்கியம் இன்று ஒருவகைப்பட்ட மந்த நிலையில் இருப்பதாக படைப்பாளர்களால் சருதப்படுகிறது. (வாழும் காலத்தையும்

நாட்டையும், சமுதாயத்தையும் உவகத் தையும் பற்றிய ஒரு தெளிவான கண் னேட்டம் இல்லாத தன்மையையே தேக்க நிலைக்குரிய பண்பாக இவ் விடத்தில் கருதுகின்றேன்) இது சம த்து முற்போக்கு இலக்கியத்தின் கதியாகும்.

தி. மு. க. வின் “அரசியலால் உந்தப்பட்ட தமிழ் ஆர்வம் ஏதோ ஒரு காட்டாகுக பின்னேக்கிச் செல் லும் திகையில் ஓடுகிறது” “முக்கிய மாக சிந்தனை வழியை ஓதுக்கிவிட்டு உணர்வு வழிகளில் தங்கள் திறனைச் செலுத்தி விடுகின்றார்கள்” “இப்பொழுது தமிழில் புது முயற்சிகளில் சடு பட்டுள்ளோர் ஒரு சிலர் ஏதோ சந்தர்ப்ப வசத்தால் குழுமியுள்ளார் எனிலும் பல பிரதேச சிந்தனை ஓட்டங்கள் சென்றையைவிட டில்லீயில் அதிகமாக பிரவூரிக்கின்றன என்பது கண் கூடு” இந்த வாக்கியங்களை என். எஸ். ஐகன்தாதன் 1969-ம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் கூறியுள்ளார். ஆனால் இதே ஆண்டினை அடுத்த பகுதியிலே யே தமிழ்நாட்டில் படித்த இளைஞர் பவர் இலக்கிய வீது பெற்றுள்ளார். இவர்களில் பலரை என்-எஸ். ஐகன் நாதன் நிலையும், சார்ந்திருக்கிற இடமும் அறிய வொட்டாது தடுத்திருக்கும். அது அவர் பிழையல்ல. பார்க் கிண்ற பார்க்கையின் கேள்வி தன்மையைக் காட்டுவதாகும்

அண்மையில் ஒருவர் கூறியது போல கிட்டத்தட்ட 300 புதுப்படை ப்பாளிகள் உருவாகியுள்ளார். இவர்களில் பலர் தமிழ் படைப்பிலக்கியத்தை உணர்வுக்குப்பிரிவிலிருந்து விடுவித்து சித்தனையின் வழி திருப்ப மயலுகின்றனர். இலக்கியம் இயக்குத்தின் மூலம் செயற்படத் தொடங்கியுள்ளது. 70-க்கு பின் தமிழ் நாட்டு முற்போக்கு அரசியல் வளர்வு நிலைகளுடன் இதனை ஒத்து நோக்குவது வாசகர்கள் விளக்குகின்றன (இதனை ஒத்து முற்போக்கு அரசியல் வளர்வு நிலைகளுடன் இதனை ஒத்து நோக்குவது வாசகர்கள் விளக்குகின்றன). இதனை ஏழாம் தலைப்பத் தமிழ்நாட்டு முற்போக்கு அரசியல் வளர்வு நிலைகளுடன் இதனை ஒத்து நோக்குவது வாசகர்கள் விளக்குகின்றன).

மையையும் சமகாலச் சிக்கல்களை நோக்கி எழுதப்படுகின்ற தன்மையையும் அவதானிக்க முடியவில்லை என்ற கூறும் வீமர்களைக் குரல்களும் கேட்கின்றன. இந்த விலையை அண்மைக்கால தலைமுறையினரான இருவர் வின்வருமாறு விபரித்துள்ளனர்:

“பிரச்சனைகள் எல்லாம் ஏழுத தாளர்களைப் பாதிக்கின்றன: எழுத்தையல்ல. ஹிரோவிமா நாசத்தைப்பற்றி உவகம் முழுவதும் ஆயிரக்கணக்கான களதைகள் வந்துவிட்டன. ஆனால் கீழ் வென்மணி பற்றிய களதைகள் வரவில்லை” — மே, து. ராசகுமார்.

“தமிழ் நாட்டில் தந்கால பட்டி மன்றங்கள், நாணய செலாவணியின் வீஷ்சி பற்றியோ மக்களுடைய வாழ்க்கைப் போராட்டங்கள் பற்றியோ விவாதிப்பதில்லை. தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கையை மையமாக வைத்து கதை எழுதப்படுத்தில்லை” — என். எம். செல்லம்

இருவரும் குறிப்பிட்ட இக்குறைபாடுகளில் பல புதுக்கவிதை வெள்ளாமசக பாவிப் பரந்து வரும் சிந்தனைப் படைப்பில் அகப்படாமல் தப்பியது கிடையாது. இந்த புதிய கவிதைச் சிந்தனையோட்டம்தான் இன்றைய புதிய வீழுமிக்க போராட்டத்தை— இயக்கத்தினை, கலாசார நெறியில் வழி நடத்தி அதன் மூலம் இதரா இலக்கியப் படைப்புக்களையும், படைப்பாளிகளையும் இயக்குவிக்குமென அலை கடலுக்கு இப்பால் இருந்து கொண்டு துணிந்து கூற முடியும். இந்தப் பின்னணியிலே சிந்தித்து வருகின்ற எவ்வளவும் அண்மையில் சோ. சிவபாதசந்தரம் முன் வைத்த கருத்து சிந்திக்க வைக்கும் என நம்ப இடமுண்டு. அக் கருத்து மல்விகையில் (9-வது ஆண்மேலர்) வைக்கப்பட்டுள்ளது. அக் குற்று வருமாறு:

“இலங்கையிலுள்ள தமிழ் இலக்கியச் சிந்தனையாளர்களும் ஆராய்ச்சியாளர்களும் வறிதே போயிருக்கும் செந் தமிழ் நாட்டுக்கு வழிகாட்ட வாய்ப்பிரிக்கிறதென்று நம்புகிறேன்”

இவருடைய இந்த அடிகளில் இருக்கும் ‘வறிது’ ‘வழிகாட்ட’ ஆயிய இடு சொற்களும் சமுத்தின் காலதேச வர்த்தமான நிகழ்வுகளுடன் ஒருங்கு வைத்து நோக்கும் போது கால தலைமுறையினரான இருவர் வின்வருமாறு விபரித்துள்ளனர்:

“பிரச்சனைகள் எல்லாம் ஏழுத தாளர்களைப் பாதிக்கின்றன: எழுத்தையல்ல. ஹிரோவிமா நாசத்தைப்பற்றி உவகம் முழுவதும் ஆயிரக்கணக்கான களதைகள் வந்துவிட்டன. ஆனால் கீழ் வென்மணி பற்றிய களதைகள் வரவில்லை” — மே, து. ராசகுமார். அத்துடன் அவரது பொய்மை மயக்கத்திலிருந்து எழுதப்பட்ட தன்மையையும் சட்டுவதுபோல வும் இருக்கிறது. எனவே சோ. சி. கூறுவது போல சமுத்தில் இன்று உயிர்த்துடிப்புடைய இயக்க ஆற்றல் உடைய இலக்கிய நெறி காணப்படவில்லை. இதனைக் கடந்த இரு ஆண்டுகளாகக் கோடுக்கப்பட்ட சாகித்தியமன்றலப் பரிசுகளிலிருந்து தீர்மானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. குறிப்பாக இத் தீர்மானம் படைப்பிலக்கியங்களுக்கு பெரிதும் பொருந்தும். ஒரு காலத்தில் ஏதோ சிலரது தேவைகளுக்காக மேலெழுந்த வாரியான முறையில் உருவாக்கப்பட்ட சில சிக்கல்களின் கோட்பாடுகளையும் அவற்றின் உத்திகளையும் சிக்கெனப்பிடித்து அதிலே கிடந்து உழன்று அதனையே திருப்பத் திரும்ப படிவெடுக்கும் பாளையில் இலக்கியம் சமைக்கின்றனர். அத்துடன் தாம் எழுதக் குறிப்பாக எதிர்காலத்திற்குரிய தரிசனங்களாகவும் காட்ட முன்வுகின்றனர். இதன் பயனுக்கத்தான் சிறந்த மார்க்கிளி விலை வழிபப்பட்ட எழுத்துக்கள் தோன்றவில்லை. சமுதாயத்தைப்பிரதி பலீப்படே மார்க்கிளிஸம் என்ற முத்திரை குத்தியதான் ஏற்பட்ட பரிதாபரமான விளைவே இதற்குக் காரணமாகும். இதன் பயனுக்கத்தான் வளர்ந்துவந்த சமுதாயவியல் நோக்குடையோர், மர்ம நாவலுக்குரிய விறுனிறுப்பை, வணிக இலக்கியத்தின் பண்பானபாலுணர்வுகளையும்கொண்ட நால்லாசிரியர்களாக மாறத் தொடங்கியுள்ளனர். அவற்றிற்கு, ஆலையில்லா ஊருக்கு இலுப்பைப்பூ சர்க்கரை போல சிறந்த நாவல் என்ற அந்தஸ்திக்கையும் வழங்கியுள்ளனர் சில தேவைக்காக முந்தோக்கினை வேளாவேக்கு பேசும் வீமர்ச்சர்கள். இவை இன்றைய முத்து இலக்கியம் மந்த கதியில் செல்லுகின்றதென்பதற்கான ‘அத்தாட்சீகள்’. இந்த

‘அத்தாட்சிக்கான’ அடிநிலைக்காரணங்கள் நன்றாக அலசப் படவேண்டும். அப்பொழுது தான் தேசிய இலக்கிய மென்ற கோஸ்த்தில் உள்ள பலத்தையும் பலவீனத்தையும், முற்போக்கு இயக்கத்தில் உள்ள நெல் மணிகளையும் சரவிகளையும் உணர்ந்துகொள்ள முடியும்

இவற்றினை உணர்ந்து கொள்வதற்கு எமது தேசிய இக்கியத்தின் வரலாறும் பண்பும் நன்றாக ஆய்வு செய்யப்படவேண்டும். பொதுப் பட எந்த இயக்கமும், புரட்சிகரத் தத்துவத்தையும் ஆழந்த விளக்கத்தையும் கொண்டதாக இருத்தல் வேண்டும். இத்தையைக்கடி மார்க்ஸிசம் பற்றிப் பேசுபவர்கள் அறியாமல் இருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. எனவே எமது தேசிய இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியையும் அதன் குனுமசங்களையும் அவற்றின் ஒழுங்கற்ற தன்மையையும் வெளிக்காணரவேண்டும். உண்மையில் வெளிக்கொணரப் பட்டிருந்தால் பல்கலைக்கழகத்திலும் வன்றும் முற்போக்குக்கு குனுமசங்களை அவதானிக்க முடிந்திருக்கும். பல்கலைக் கழகம் சிந்தனைகளின் ஊற்றுக்கான உயர்பீடம் என்று நோக்கிப் பார்க்கும் போது அங்கு இன்று பலவீனமான நிலையையே அவதானிக்க முடிகிறது. இதற்கு தகுந்த விமர்சனங்கள் முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றி எழாததே காரணமாகும், இந்த நிலையின் அறுவடையாகவே ‘தரிசனங்கள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு காணப்படுகின்றது.

‘தரிசனங்கள்’ என்ற தொகுப்பில் உள்ள மூலஸ்தானம், இதயங்கள் மோதுகின்றன, இருளைக் கடங்கு ஆகிய கதைகளின் பாத்திரங்கள் சமுதாய இயக்கப்பாட்டினை உணர்ந்தவை போலக் காட்டப்பட்டுள்ளன. உலகில் உள்ள எந்த ஜிவராசிகளும் குழிலினால் இயக்கப்படுபவையே. மனித உயிர்கள் குழலின் இயக்கப்பாட்டினை உணர்ந்தவை. அதன் வழி செயல்படுவை. முற்போக்கானமுறையில் சமுதாய இயக்கப்பாட்டினை உணர்வது என்பது இந்த முறைகளில் இருந்து வேறுபட்டது. சமுதாய பொருளாதார அமைப்பின் கட்டமைப்புக்குள் நடைபெறும் மாறுதல்களின் பரிமை ரீதியான செயல்பாட்டின்

சீர்குலைவை, புதிய குனுமசத்திற்கு மாறும் ஒரு பாய்ச்சலை தர்க்கவியல் ரீதியாக உணர்தல் முற்போக்கான முறையில் சமுதாய இயக்கத்தை உணர்தல் என்பதன் பொருளாகும். இந்த உணர்வை மேற்கூறிய கதைகளில் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை இதனையான் பெரிது படுத்தி ‘எழுத்தரள உற்சாகிகளை’க் குறைகூற முன்வரவில்லை. இது ‘தேசிய இலக்கியம்’ படைத்தோம் என மார்த்தடி கூறுபவர்களிடமும் உள்ள குறைபாடுதான். பிரச்சனை இருக்கும் வரையும் குத்திக்கிளர வேண்டுமாயினும் பிரச்சனைகளை எப்படி அனுகவேண்டும் என ‘இந்த’ ‘சமுக உற்சாகிகளான’ எழுத்தாளர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. இதைப் பூர்ணமாக உணர்வதற்கு எமது சமுகத்தைப் பற்றியும் எமது மரபுகளைப்பற்றியும் நன்றாக உணர்ந்து அறிந்திருக்கவேண்டும் ஆனால் அவர்கள் தமிழை அந்திலைக்கு ஆக்கிக் கொள்ளவில்லை. இத்தகையவர்களைன் இரங்கத்தக்கவாரிசுகளாகவே ‘தரிசனங்கள்’ கதை ஆசிரியர்கள் காணப்படுகிறார்கள்.

சனம், யந்திர பூமி ஆகிய கணக்கிலையோர் உணர்வது நன்மை பயக்கும்.

தரிசனங்கள் என்ற கதைத் தொகுப்பு ஈழத்தின் தயிற் இலக்கிய மந்தநிலையிலை நன்றாகுடுத்துக்காட்டுகிறது. இந்த இளைஞர்கள் தகுந்த வழிகாட்டிகளால் வழிநடாத்தப்பட்டிருந்தால் இந்திலை ஏற்பட்டிருக்காது. இன்று பிரதம வழிகாட்டிகள் என்று ‘முத்திரை குத்தப்பட்டிருக்கும்’ எழுத நமது இரங்கத்துக்க ‘கலாசார பிதாமகர்களில்’ சிலரது நடவடிக்கைகள் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை காட்டி நிற்கின்றன எனச் சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள் இந்த நிலையை இளைஞர்கள் உணர்ந்தால் அதனால் விரக்கியடையக் கூடாது அதரவது இத்தொகுப்பில் உள்ள பரிதாபத்திற் குரிய’ கதையில் உள்ளது கோஞ்சு பச்சோந்திகளை உதற்குத் தள்ளிவிட்டு முன்னேற வேண்டும்.

இன்று தமிழகமாகிய ‘அங்கு’ இளைஞர்கள் பெற்றுக்கொண்ட முற்போக்கு உணர்வினை இங்கும் இலம்தலைமுறையினர் பெறவேண்டும். பெற்றுள்ள சிலருடன் இதய சத்தியுடன் இணைந்து போராடவேண்டும். போராடினால்தான் பச்சோந்திகளைக்கொண்ட இன்றைய ஈழத்து முற்போக்கு கலாசார இயக்கத்தினை செப்பின்ட்டு செழுமைப்படுத்தி காலத்திற்கு ஏற்றவாறு அமைக்க முடியும்.

— ● —

பூரணி

சந்தா விப்ரம்

தனிப் பிரதி ... ரூ 1.00

ஆண்டுச் சந்தா ரூ 4.50

WITH BEST COMPLIMENTS OF:-

JAFFNA BRASS STORES

Dealers in: ALUMINIUM, BRASS, ENAMELWARE

NO. 238. GAS WORKS ST. — COLOMBO-11.

LINGAM GROCERY

NO. 142, 5th CROSS ST. — COLOMBO-11.

JAYA TRADING CO.

NO. 129 5th CROSS ST. — COLOMBO-11.

T'phone: 34160

AMBIGAI KUMARAN STORES

Dealers in: ALUMINIUM, BRASS, ENAMELWARE & OILMAN GOODS

NO. 234, GAS WORKS ST., — COLOMBO-11.

T'phone: 32751

SRI VIJAYA STORES

ANIMAL POULTRY FOODS & FORAGE

NO. 65, WOLFENDHAL ST. — COLOMBO-13.

WITH BEST COMPLIMENTS OF:

S P S AGENCY

NO. 113, 4th CROSS ST. — COLOMBO-11.

EL 374 A 2 W-BAND TRANSISTOR RADIO
SUPER SENSITIVE RECEPTION

Manufacturers:

DEEKAY ELECTRONIC INDUSTRIES LTD.

Distributors:

**ELITE RADIO &
ENGINEERING CO. LTD.**

26. KEYZER ST. COLOMBO-1

T'phone: 29744

With Best Compliments of

VIMAL & CO.

NO. 1 DAM ST. — COLOMBO 11.